

“Bewogen levens, scherpe portretten”

**Levensverhalen van een aantal bewoners
van Sint Joris in Oirschot**

Colofon

Omslagontwerp	Michelle Peeters
Samenstelling	Deuxbleus-fotografie
Fotografie	Michelle Peeters
Grafische verzorging	H. Geelen
Teksten	Michelle Peeters
e-mail	info@deuxbleus.nl
website	www.deuxbleus.nl
telefoon	+31 6-4454 8759

Eindhoven, augustus 2012

Voorwoord

Een aantal bewoners van Sint Joris in Oirschot en uit de directe omgeving van het zorgcomplex zijn op bijzondere wijze op de foto gezet.

De foto-compilaties zullen worden gebruikt voor het nieuwe project '*De schoonheid van het ouder worden*'. Dit is een leuk fotoproject waarbij op een unieke wijze het verleden en heden van de bewoners van Sint Joris in één beeld aan elkaar gekoppeld worden. Er zijn nieuwe foto's gemaakt en deze werden met hulp van fotobewerking in foto's van vroeger geplaatst. Het samenvoegen van twee tijdsbeelden geeft in één oogopslag een spannend en krachtig biografisch beeld van de persoon op de foto. Daarnaast wordt een stukje tekst uit de levensverhalen of de levensanekdotes gebruikt om een terugblik bewogen en rijke levens samen te vatten.

De foto's en de stukjes tekst zullen worden geëxposeerd in een centrale ruimte van Sint Joris.

Daarnaast zijn de verhalen en bijbehorende foto's van de geïnterviewden verzameld om tot samenstelling van dit boek te komen.

Fotografie en tekst zijn tot stand gekomen via Michelle Peeters met de hulp van de activiteitencommissie van Sint Joris (in het bijzonder Monique Nouwens) en de familieleden van een aantal geïnterviewden.

Inhoud

De heer (Wim) Legius – 1926	7
Oirschot, kruidenierswinkel met koloniale etenswaren	8
Spek in de pan!.....	8
Nonnen en kolenhok	9
Onderduiken in de oorlog en naar het front.....	9
Opleidingen en automonteur in dienst.....	9
Werken bij garagebedrijf en zelf auto's opknappen.....	9
65 jaar lang autogereeden.....	10
Eerst auto repareren, dan examen pas verder afrijden!.....	10
Echtgenotes, kinderen en kleinkinderen	11
Sportwagens en vakanties	12
Navigatievlucht in Harvard en daarna nooit meer vliegen!.....	13
Hobby's en uitstapjes	15
Mw. (Anneke) Smetsers-Wolff – 1933	16
Huis in Oirschot en opname in Sint Joris	17
In Haarlem geboren	17
Gemeenteontvanger	18
Stadhuistoneel	18
Hobbies	19
ARKA en eerste ontmoeting.....	20
Getrouwd	21
Vessem, rechtenstudies en juridisch collectief.....	21
Francofielen	21
Sint Joris / Westerlohof.....	21
Hr. Theo van de Loo - 1925	24
Heemkundekring De Heerlijkheid, Oirschot	25
Heemkamer bij Sint Joris.....	25
'Op de hei' geboren.....	26
Boekhouder bij bierbrouwerij, ere-gildelid en wethouder	27
Zoon Ted.....	28
Ik heb maar één kleinkind!	28
Gezondheid.....	29

Culturele prijs 2005	29
Après Semaine	30
Wapenfeiten:	30
Stukjes uit 'Van den Herd'	31
Opmerkelijke merkwaardigheden.....	31
Zeepkistenraces in Oirschot.....	33
Een aantal gepubliceerde boeken en tijdschriften.....	37
Hr. (Kees) van Dooren - 1922	39
Boerderij in Oostelbeers	40
Vandaag ga ik de vrouw van mijn leven ontmoeten!	40
Groot gezin	40
Groene kever	41
Gezondheid.....	41
Zondag rustdag en religie.....	42
Vinger in de worstmachine.....	42
Bloemenzee	43
Aanleunwoning in Oostelbeers.....	43
Dementie en opname bij Sint Joris	43
Laatste zus overleden	43
Mw. (Trees) van de Ven (1929)	46
Vitaliteit, sportiviteit en humor	47
Geloof en ellende.....	48
Dansles was taboe	48
Gered door geestelijke uit Stapelen	48
Groot gezin	48
Spinnen en na de oorlog naar de naaischool.....	49
Dienstbode.....	49
Jongste broer overleden	49
Zus op missie in en donaties naar Brazilië.....	50
Janus en Indië.....	50
Boerderij, verliefd, kinderen en studeren	51
Geen kinderbijslag dus andere baan voor Janus.....	51
Moeder- MAVO.....	51
Hoge IQ's.....	52
Oudste dochter Maria overleden en geloof komt terug.....	52

Lezen en gedichten	52
Mw. (Jeanne) van Bemmelen-Legius - 1927	56
Echtgenoot en twee dochters	57
Opleiding tot coupeuse-lerares in Den Bosch.....	57
Streepje voor... ..	57
Haar broer woont tegenover	57
Theo van Bemmelen en restauratie sacristiedeur	57
Wat moet dat met die buitenlander?	58
Broertje en zusje van haar man vermoord door de Engelsen.....	58
Rij-instructeur had andere plannen.....	59
Zelf huis gebouwd	60
Bestuur.....	60
Hr. (Harry) Jansen - 1936	61
Oirlo.....	62
Oorlog en spelen met wapens	62
Limburgse boer met lelijk pak!	62
Trouwen, wonen en werken in Noord-Limburg.....	63
De Hajo's.....	63
Eigenwijze zoon en flexibele dochter	64

De heer (Wim) Legius - 1926

Oirschot, kruidenierswinkel met koloniale etenswaren

Hij is geboren en getogen in Oirschot en woont nu sinds 1 jaar en 3 maanden bij Sint Joris in een prachtige aanleunwoning. Het eerste half jaar vond hij het toch wel moeilijk, hij heeft namelijk 55 jaar in een vrijstaand huis gewoond in Oirschot (foto: geboortehuis, vlakbij het kanaal).

Zijn geboortehuis in Oirschot 'op de hei'

Zijn ouders zijn op een gegeven moment verhuisd naar het centrum van Oirschot waar ze een winkelpand betrokken. Het werd een kruidenierszaak waar je van alles kon krijgen. Ze zijn de winkel begonnen aan huis. Zijn moeder (die heel handig was, maar vroeger moest je ook alles kunnen!) heeft alles in elkaar getimmerd voor de winkel, o.a. de schappen. Ondertussen ging zijn vader de baan op met zijn transportfiets om spullen aan huis te verkopen. De mensen gingen toen nog niet dagelijks naar de winkel.

Gezin van 7 kinderen. Hij is de 3e van rechts in het zwarte matrozenpakje. Dat was toen 'in'

Gezin met drie kinderen. Hier staat hij zelf niet op.

Hij verkocht voornamelijk 'koloniale etenswaren' (pepers, specerijen). Hij kon beter met zijn moeder overweg dan met zijn vader, ofschoon hij nooit slaag van hem heeft gehad. Zijn moeder was zo'n enorm lief mens. Zijn moeder is tot haar laatste levensjaren kaartjes blijven sturen. Daar stond dan op: 'van je innig liefhebbende moeder'. Of: 'Beste Wim en Cor..... en allemaal'. Hij had dus ook een streepje voor bij haar. Zijn moeder is 86 jaar geworden.

Spek in de pan!

Hij oogt nog erg gezond en vitaal, ondanks zijn hoge leeftijd. Met goed eten zal het wel weinig te maken hebben gehad want vroeger at je gewoon wat de pot schafte. En meestal was dat spek op brood. Dat zou nu een niet-gezonde en dikmakende hap zijn, maar hij heeft vroeger altijd veel bewogen, ondanks het feit dat hij geen tijd had om echt te gaan sporten. Hij moest iedere dag op de fiets naar school in Tilburg (18 km

en weer terug). Toen moest hij nog 13 jaar worden. Zijn fiets was nog te groot voor hem, dus maakte zijn vader blokken op de trappers zodat hij er toch met zijn voeten bij kon.

Ze woonden echt in de natuur. Er was geen riolering, water of licht. Iedere vrijdag werden alle kinderen gewassen in de teil, dan stond je in een rijtje op je beurt te wachten.

Nonnen en kolenhok

Toen hij een keer nietsvermoedend tegen een boom stond te plassen in de buurt van het klooster pakte een van de nonnen hem plotseling bij z'n lurven en stopte hem voor straf een tijd in het kolenhok. Hij snapte er niets van, begreep niet wat hij had misdaan. Ze moesten met alle broers en zussen ook altijd 'pluizen'; lapjes helemaal uitpluizen. De pluusjes werden dan door de nonnen weer gebruikt als vulling voor kussens en dat was dan weer voor de missie. Daar hielden ze je mooi een tijd zoet mee...

Onderduiken in de oorlog en naar het front

In die tijd studeerden niet veel mensen. Als je de ambachtsschool deed, was dat al 'verder leren'. Hij heeft in de oorlog ondergedoken gezeten en kon vanuit zijn onderduikplek (een hutje in de bossen) niet studeren. Hij wilde eigenlijk leraar worden aan de ambachtsschool. Bij de invasie in '44 kwamen er vliegtuigen over en daar hing een zweefvliegtuig achter. Ze landden op de Sonse Heide en de parachutisten sprongen eruit. Zij waren in het Zuiden eerder bevrijd dan het noorden. Hij is een week meegenomen naar het front. Dat was al tegen de bevrijding aan. Hij is meegenomen door de Duitsers om loopgraven voor ze te graven. Hij zag Duitse soldaten overal om zich heen sneuvelen. Dit maakte diepe indruk.

Opleidingen en automonteur in dienst

Direct na de oorlog moest hij in dienst, waar hij de VMTO (Vooropleiding Middelbaar Technisch Onderwijs) heeft gevolgd. Bij Gilse Rijen heeft hij bij de luchtmacht gezeten. In dienst haalde hij tevens zijn diploma voor automonteur, wat hij later werd toen hij afzwaaide. In die tijd kon je nog niet zeggen wanneer je uit dienst wilde of mocht, dat werd voor je bepaald. Hij heeft drie jaar in dienst gezeten en is er al die tijd automonteur geweest. Het was eigenlijk behoorlijk aanpoten want alle barakken waren kapot gebombardeerd. Je moest maar ergens een slaapplek zoeken tussen de ruïnes. En je moest je wassen in de vijver... Er waren geen kantines. Hij heeft het gebracht tot soldaat eerste klas en verdiende daar Hfl. 1,25 per dag mee. Een schamel bedrag. Hij heeft er al met al een mooie tijd gehad maar hij raadt het zijn kleinkinderen nu af om bij te tekenen... Toch zit een van zijn kleinzoons nu bij de KMA, hij volgt een officiersopleiding tot kapitein. Hij vindt het prima en is toch eigenlijk wel apentrots..

Werken bij garagebedrijf en zelf auto's opknappen

Toen hij uit dienst ging is hij gaan werken bij een garagebedrijf net buiten Oirschot (tussen Eindhoven en Tilburg). Hij is altijd een enorme 'autofreak' geweest. Hij heeft er boeken vol van staan in zijn kast en hij heeft zelf een flinke en diverse verzameling auto's gehad. Auto's die je nu 'oldtimers' zou noemen, maar dat was in zijn tijd

natuurlijk nog niet het geval, toen waren het gloednieuwe exemplaren. In 1945 had hij al een auto, dat was een DKW. Die waren toen grotendeels vervaardigd uit hout en helemaal bekleed met linnen. Daarna kocht hij een A-Ford, die was toen niet al te duur. Als je al Hfl. 500,- uitgaf aan een auto in die tijd zei de familie al 'die Wim, die maakt het wel!' Hij heeft zelf auto's opgeknapt en dreef hier een eigen handeltje mee. Hij deukte ze uit, spoot ze en werkte soms hele weekenden en avonden door om zo'n auto op tijd af te krijgen voor de nieuwe eigenaar. Hij verdiende hier slechts fl. 100,- inclusief lak mee. Maar bij het garagebedrijf waar hij ook werkte verdiende hij maar Hfl. 70,- per maand, dus al met al was het geen slechte business. Maar daarna, begin 50'er jaren, gingen de lonen snel omhoog.

In zijn werkplaats

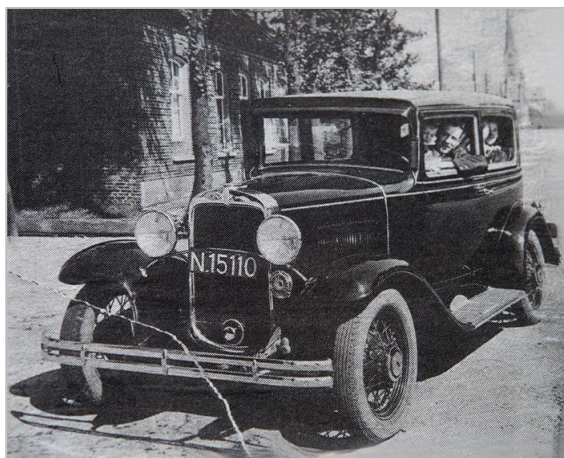

Deze auto (een Topolino) heeft hij zelf gehad

65 jaar lang autogereden

Hij heeft een tijdje terug zijn laatste auto (een Mitsubishi) overgedaan aan zijn dochter. Hij heeft in totaal 65 jaar autogereden, vanaf 1945 tot vorig jaar. Hij kreeg moeite met instappen.

Eerst auto repareren, dan examen pas verder afrijden!

In deze Chevrolet heeft hij zijn rijbewijs gehaald

Hij heeft in Eindhoven nog zijn rijbewijsexamen gedaan. Toen stonden er nog geen stoplichten. Hij is heel snel geslaagd, hoefde alleen een keer een pleintje over te rijden en te keren en het was voor elkaar. Omdat in zijn lesauto niets meer functioneerde moest hij zijn hand uit het raam steken om zo het stopteken te maken. In die tijd was dat ook nog toegestaan. Zijn examiner reed achter hem aan, die riskeerde het niet met hem mee te rijden. In die tijd had je nog geen dubbele bediening in lesauto's.

Zijn examinator zag het en merkte ook op dat de richtingaanwijzer, de verlichting en zelfs de remmen niet meer werkte en verzocht hem de auto eerst te repareren (hij wist dat hij een zeer handige monteur was) en vervolgens de volgende dag terug te komen om zijn examen verder af te rijden. Zo gezegd zo gedaan en de volgende dag slaagde hij met vlag en wimpel. Hij is meteen zijn rijbewijs in Den Bosch gaan ophalen, om niet nog langer te hoeven wachten tot ze het een keer opgestuurd hadden.

Een kever waar hij een Mercedes-front op monteerde

TRIUMPH

Volkswagenbus, camper

Kever met Mercedes-front

Oude Opel, met zijn zoon waarvan zijn kleinzoon nu de KMA doet

Echtgenotes, kinderen en kleinkinderen

Zijn vrouw is een jaar geleden na een ziekbed overleden. Ze is 86 jaar geworden. Hij heeft 35 jaar verking gehad met zijn vrouw, maar niet gehokt! Hij heeft haar in '77 leren kennen. Ze woonde in Mook, op een uurtje rijden afstand. Het klikte meteen, ze was zo heerlijk ongecompliceerd. Hij heeft kinderen van zijn eerste vrouw, een jongen en een meisje. Deze relatie met zijn eerste vrouw liep op de klippen. Zijn tweede vrouw is ook eerder getrouwd geweest, haar man is overleden. Ze had vier kinderen uit haar eerste huwelijk. Met haar kon hij eindelijk op vakantie, eerder kon dat nooit!

A-Ford

Zijn tweede vrouw bij het 'Dafje'

Topolino van voor de oorlog

Skoda (mee naar Zwitserland geweest)

Bug

Fiat 500 met ingebouwde koplampen, hier met zijn dochter

Zijn kinderen zijn geboren in '55 en '60. Ze wonen niet echt vlakbij maar ze komen wel iedere week een paar keer langs. Hij heeft nu 'een heel schilderij' vol met klein- en achterkleinkinderen. Hij is voor iedereen 'opa', ook voor de kleinkinderen van zijn tweede vrouw. Ze maken totaal geen onderscheid en hijzelf ook niet. Hij houdt van de dochter van zijn tweede vrouw net zoveel als van zijn eigen dochter. Zijn tweede vrouw's kleinkinderen komen ook regelmatig langs. Hun echte opa hebben ze nooit gekend dus hij is een soort surrogaatopa. En dat gaat hem prima af!

Sportwagens en vakanties

Hij heeft ook diverse sportwagens gehad, waaronder een Felicia en een Skoda Sport. Daar is hij in '63 mee naar Zwitserland gereden.

Skoda in de sneeuw

Zijn tweede vrouw vond auto's ook geweldig. Hij is ook in Noorwegen geweest waar ze een zeer luxe hotel hadden met sauna en zwembad. Lekker mondain (...)

Als ze naar Frankrijk en Oostenrijk gingen, pakten ze ook altijd de auto.

Zijn werkplaats

Opel Kadet

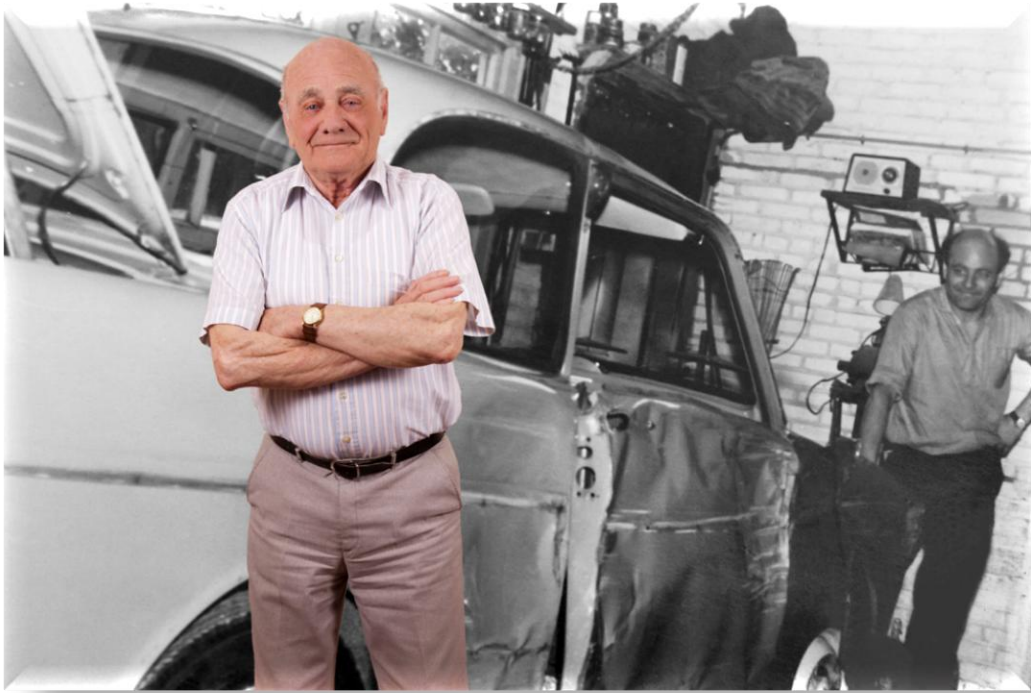

Kleinkinderen (nu 32 en 36)

Navigatievlucht in Harvard en daarna nooit meer vliegen!

Vliegen naar vakantiebestemmingen deden ze nooit. Hij heeft slechts één keer gevlogen en dat wil hij nooit meer meemaken! Hij heeft zijn vuurdoop gehad gedurende zijn dienstitijd in de Harvard van een vliegenier wiens sportwagen hij onderhield. Als dank bood deze hem een vluchtje aan. Ze moesten met z'n tweeën achter elkaar zitten. Hij was nog pikzwart van alle autosmeer en moest meteen zo in zijn werk-kloffie mee. Hij drukte de piloot nog op het hart vooral niet te gaan stunten. Maar dat deed hij natuurlijk toch en het ding rammelde ook nog aan alle kanten. Hij stond doodsangsten uit en beval de piloot zo snel mogelijk te landen met het dreigement dat hij anders zijn auto wel even zou afbreken. Nooit meer dus!

Montagefoto: in zijn werkplaats

Hobby's en uitstapjes

Hij is nog steeds erg actief en heeft veel hobbies. Hij computert zelfs nog regelmatig, waarbij hij Google soms gebruikt om dingen op of uit te zoeken. Hij heeft pas nog een uitstapje gehad, het was een bootreis in Duitsland met de Zonnebloem. Hij deed dat samen met zijn zus, die ook in Sint Joris woont. Elke dinsdagmiddag gaat hij kijken naar het biljarten. Hij kan zelf niet meer aan het biljart staan. Vroeger deed hij wel veel mee aan wedstrijden waar hij ook bekers mee gewonnen heeft.

Montagefoto: Zijn eigen MG (zijn broer zit achter het stuur)

Mw. (Anneke) Smetzers-Wolff – 1933

Mevrouw Smetsers-Wolff woont sinds juni 2011 op de verpleegafdeling van Sint Joris in Oirschot. Haar man (mr. drs. J.J. A (Sjef) Smetsers) is een rasechte Oirschottenaar en aldaar geboren op 12 juni 1928. Dit was dan ook de reden dat zij en haar man in 1996 in Oirschot grond kochten om daar een woning te bouwen. Via al of niet welbewuste tegenwerking hebben zij 13 jaar en veertien dagen op hun bouwvergunning moeten wachten en na een jaar bouwen konden ze dan eindelijk hun woning gaan bewonen.

Huis in Oirschot en opname in Sint Joris

Haar man's dochter Monique met haar man en de drie zonen en vriendin hebben alles in het werk gesteld om hun oude woning te ontruimen en de nieuwe woning bewoonbaar te maken. Het leven lachte hen toe tot 20 juni 2011, toen haar man een herseninfarct kreeg. Omdat hij al enkele jaren mantelverzorger voor haar was bleef er voor haar, na doktersadvies niets anders over dan opname bij Sint Joris. Hij kon immers niet meer goed voor haar zorgen. Ze zijn echter allebei heel blij dat ze elkaar en de kinderen nog hebben. Hij woont vlakbij Sint Joris en kan zijn vrouw bijna iedere dag bezoeken.

In Haarlem geboren

Ze is in Haarlem op 18 juli 1933 geboren. Haar gezin bestond uit vader, moeder en vijf kinderen, waarvan zij de op één na jongste was. Het was een leuk en hecht gezin en ze hadden het financieel niet slecht. Ze woonden in een mooi huis en er was altijd geld voor mooie kleren en zelfs vakanties in Apeldoorn. Ze was 7 jaar toen de oorlog uitbrak. Haar broer, de oudste van het gezin, stierf plotseling op 50-jarige leeftijd. Ze is met haar ouders in de ouderlijke woning blijven wonen. Haar moeder stierf in 1967 op 72-jarige leeftijd, waarna Anneke bij haar vader is blijven wonen.

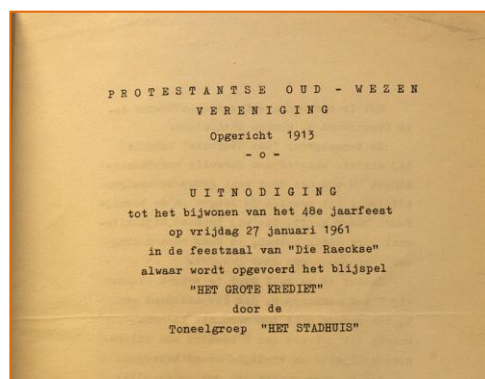

Gemeenteontvanger

Haar vader had een hoge functie als waarnemend gemeenteontvanger van de gemeente Haarlem. In 1955 is zij ook op het stadhuis aldaar gaan werken op de afdeling financieën waar zij belast was met verzekeringen en geldzaken.

Stadhuistoneel

Ze was een enthousiast lid van het 'stadhuistoneel' en heeft in vele stukken in de stadsschouwburg van Haarlem mee mogen spelen. Verder was ze lid van de 'stadhuis jubileumcommissie'. Ze was de aangewezen persoon die in voorkomende gevallen contact opnam met de jubilaris om het feest te regelen naar zijn/haar wensen. Deze commissie had ook de taak om elk jaar een reis te organiseren met gepensioneerden. Hieraan heeft zij altijd met veel plezier mogen meewerken.

Hobbies

Ze las veel boeken, maar ook diverse tijdschriften. Strandwandelingen waren heerlijk, het ruisen van de zee hoort ze nog regelmatig in haar gedachten. Als de zee 'woest' was, was dat een bijzondere gewaarwording. Als het zover was ging ze er speciaal voor naar toe. In de winterdag was er zoals vermeld het stadhuistoneel maar in de zomermaanden ging zij veel op vakantie met reisgezelschappen. Vele landen heeft ze bezocht, waaronder Spanje, Italië, Indonesië, Oostenrijk, India en Nepal. Aan de reis naar Israël bewaart ze een speciale herinnering. De reis werd gemaakt met Pater Leo Verhagen als gids. Op het meer van Gennesaret, waar Jezus ooit met zijn apostelen gevaren zou hebben, bad hij het Onze Vader. Voor iedereen zeer aandoenlijk.

Op het strand met de hele familie. Anneke is het meisje met de witte strik op de middelste strandstoel

ARKA en eerste ontmoeting

Haar man heeft vanaf 1945 gewerkt bij de gemeente Vessem ca. Hij was hoofd algemene zaken en loco-secretaris. Later werd hij bestuurslid van het landelijk hoofdbestuur van ARKA (Algemeen Rooms Katholieke Ambtenarenvereniging, later opgegaan in het landelijke CNV). In 1975 moest hij als hoofdbestuurslid aanwezig zijn tijdens een studiebijeenkomst van gemeenteambtenaren uit de kring Haarlem in Noordwijk, waar zij elkaar hebben leren kennen en de vonk oversloeg. Het was liefde op het eerste gezicht toen hij haar bij de bijeenkomst zag. Tijdens de lunch werd afgesproken dat hij haar naar huis zou brengen. Hier maakte hij kennis met haar vader. Na diverse telefoontjes en brieven werd in Haarlem een afspraak gemaakt en vond kennismaking met de familie plaats. Haar vader en haar man mochten elkaar erg graag, hij was een geweldige vader/schoonvader. Ze kwamen samen ook uit het 'ambtenarennest'. Ze hadden veel gemeen. Haar vader kwam elk jaar op 17 juli naar Vessem en bleef dan een paar dagen. Ook gingen zij elk jaar met hem enkele dagen op vakantie. Bij het vertrek naar Vessem hebben ze hem nog gevraagd of hij mee wilde gaan. Dit aanbod moest hij wel afslaan want hij was een echte Haarlemmer en zijn kinderen en kleinkinderen woonden allemaal in de buurt. Zij hadden hier allen begrip voor.

Jubileumcommissie-werk (Aneke in zwarte jurk)

Haar vader (rechts) draagt werk over aan opvolger

Haar vader (rechts) speelt op de piano een quatre main met zijn vriend Bonarius

Stadhuis in Haarlem (Aneke in het wit). Ze behoorde toe tot de jubileumcommissie

Getrouwd

Op 5 mei 1978 zijn ze in het stadhuis en de Lidwinakerk in Haarlem getrouwd. Tot 1983 hadden ze een weekend-huwelijk tot hun nieuwe huis in Vessem klaar was en ze er samen konden gaan wonen. Ze koestert mooie herinneringen aan Haarlem maar ze heeft het niet echt gemist. Wel haar familie en de zee. Ze heeft in Brabant niet meer gewerkt. Ze kreeg er een nieuwe hobby bij. De tuin was haar alles en heette niet voor niets 'Place de Loupp'. Ook de contacten in Oirschot werden opgenomen.

Vessem, rechtenstudies en juridisch collectief

Voordat ze hun huis in Oirschot betrokken hebben ze 30 jaar samen in Vessem gewoond waar hij, zoals vermeld, werkzaam was. Hij is jurist en deed in 9 jaar tijd twee studies: civiel recht en administraties recht. Hij werkte later nog op een advocatenbureau en is hierna met drie collega's een juridisch collectief begonnen.

Francofielen

Met z'n tweeën gingen ze elk jaar op vakantie. Ze deden vooral landentrips onder andere naar Polen, Griekenland, Kreta, Portugal en Italië. Daarnaast werden steden bezocht. Parijs bezochten ze zeker om de twee jaar en daar kennen ze de weg nog beter dan in Amsterdam. Ze gingen ook vaak in Frankrijk op vakantie, ze waren helemaal weg van het land en werden gaandeweg echte Francofielen. Hun huis in Vessem heette dan ook 'Pourquoi'. Heerlijke herinneringen zijn bijgebleven aan La Rochelle, waar een franse internationale cursus werd gevolgd.

Sint Joris / Westerlohof

Sinds haar man een herseninfarct heeft gehad krijgt hij hulp van de St. Joriszorg, maar hij woont nog zelfstandig. Zijn dochter Monique helpt hem veel en komt regelmatig. Zij is iemand van aanpakken en zeer bezorgd dat hij niet teveel doet. Inmiddels wordt het eten dagelijks bezorgd om te voorkomen dat er niet gezond wordt gegeten. Eerst kwam zijn oudste kleinzoon regelmatig, hield hem gezelschap en maakte dan eten klaar voor een paar dagen. Gelukkig is er een goede relatie met dochter Monique, haar man Adriaan en de kleinkinderen Tijn, Len en Ibe met Femke. Hij voelt zich vaak eenzaam zonder zijn vrouw. Tegenover restaurant 'de Zwaan' heeft hij zijn jeugd doorgeracht. Daar gaan ze dan ook vaak naartoe om een terrasje te pikken. Op de laatste zondag van de maand komen broers en zussen bij elkaar bij hem thuis, waarbij Anneke natuurlijk ook aanwezig is. Met hem gaat het nu ook steeds beter sinds zijn herseninfarct. Hij heeft er geen lichamelijke klachten aan overgehouden, maar merkt wel dat hij moeite heeft werkzaamheden snel aan te pakken.

Montagefoto: Anneke ontmoet een jeugdige versie van zichzelf bij het toneel

Montagefoto: Anneke oog in oog met een jeugdige versie van zichzelf als secretaresse

Hr. Theo van de Loo - 1925

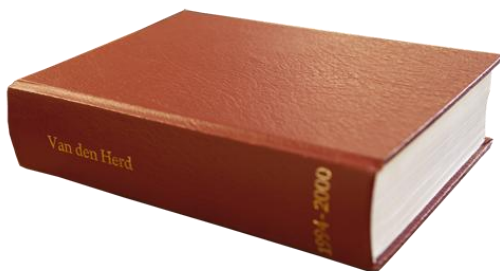
Heemkundekring De Heerlijkheid, Oirschot

Hij is al 55 jaar lid van de Heemkundekring en heeft meer dan 50 Oirschotse verhalen opgetekend. Hij ondertekent zijn verhalen altijd met "Theo van de Loo, de oude" omdat zijn zoon ook Theo van de Loo heet. Hij schrijft o.a. in het tijdschrift 'Van den Herd', van de heemkundekring de Heerlijkheid in Oirschot.

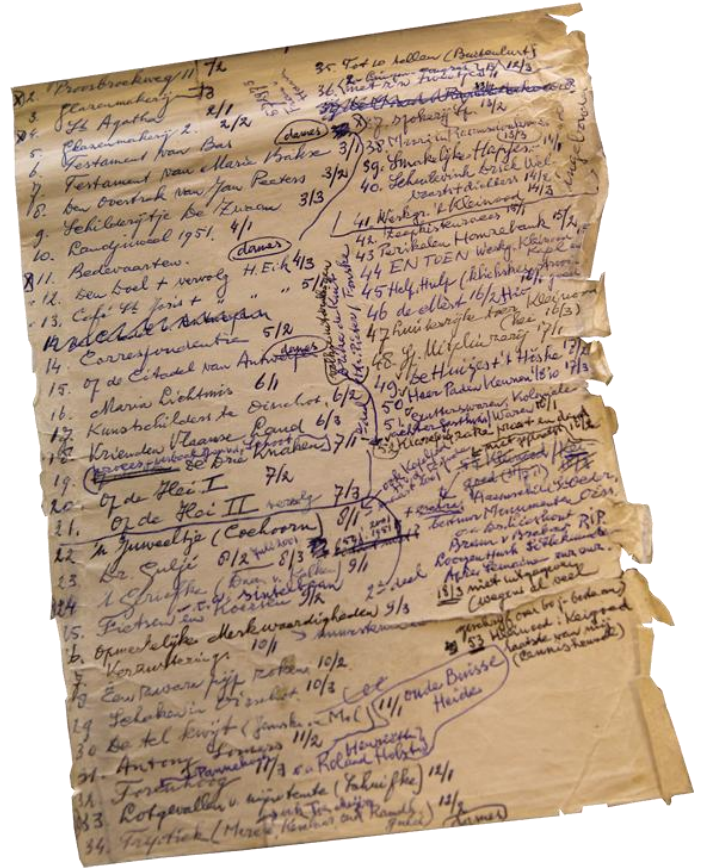
Dit blad verscheen voor het eerst in 1994 en komt sindsdien drie keer per jaar uit. Het bevat tal van interessante artikelen en wetenswaardigheden over Oirschot en zijn verleden. Aan de gepubliceerde artikelen liggen vaak interviews en onderzoeken ten grondslag in regionale archieven en privé-archieven. De 'Herd' was was het open vuur of de kachel, waar het leven van de mensen zich vroeger altijd afspeelde. De verhalen kwamen hier vaak los. De schrijvers zijn heemleden of andere geïnteresseerden in de cultuur historie van Oirschot. De onderwerpen kunnen sterk uiteenlopen en de auteurs hoeven niet over hoge literaire kwaliteiten te beschikken. Per slot van rekening herinnert zich iedereen wel gebeurtenissen, al dan niet verfraaid met foto's, uit het verleden die voor lezers interessant kunnen zijn en waarvan het zonde zou zijn deze voor zichzelf te houden.

Heemkamer bij Sint Joris

Er is ook een heemkamer gevestigd bij Sint Joris, op de Sint Jorishof 51a. Zij worden regelmatig verblijd met schenkingen van diverse mensen, zoals foto's boeken en andere zaken. Het is echter vooral aan Theo van de Loo te danken dat hun bibliotheek

gestadig groeit met specifieke boeken over Oirschot, de Kempen en Noord-Brabant. Ware juweeltjes levert hij aan, zoals het boek van Dieter R. Duncker & Helmuth Weiss: Het Hertogdom Brabant in Kaart en Prent. Zijn vier kwartieren Leuven, Brussel, Antwerpen en 's Hertogenbosch. Dit boek is een cartografisch overzicht van het gehele hertogdom Brabant. De afgebeelde kaarten,

Het spiekbrieftje dat hij gebruikt om geschreven artikelen weer terug te kunnen vinden

plattegronden en stadsgezichten vanaf de 16^e eeuw tot ongeveer 1850 geven een overzicht van wat zich op cartografisch gebied gedurende vier eeuwen in de Nederlanden heeft afgespeeld.

'Op de hei' geboren

Hij is 'op de hei' geboren, aan de overkant van het kanaal. Een volkomen eenzame plaats, verwijderd van menselijke activiteit en naburige bebouwing. Hij had twee broers, die nu overleden zijn. Ook zijn twee zussen leven al niet meer, evenals hun partners. Zijn vrouw is ook al 17 jaar geleden overleden. Dat is het nadeel van zelf een hoge leeftijd bereiken.

Twee broers van hem emigreerden naar Canada. Hij heeft ze zelf nog naar het vliegtuig/schip gebracht in 1951. Toen ging het hier in Nederland heel slecht, pas na de Marchallhulp ging het weer wat beter. Ze zijn allebei timmerman geworden. Hij is er een keer of vier geweest. Het is een hele reis, daar naartoe. Eerst vliegen naar Londen, tussenlanding in Ierland en dan de overvlucht naar IJsland en vervolgens doorvliegen naar New York. Van daaruit moest je de trein nemen naar Ottario in Canada. Hij zou er niet willen wonen, veel te grootschalig. En bovendien geen verenigingsleven...

Als jongetje op een soort Vliegende Hollander

Zijn broers hebben samen 12 kinderen en alleen met de oudste heeft hij nog contact. Hij heeft een aantal boeken van hem in het Engels vertaald t.b.v. geïnteresseerde Canadezen aldaar. Hij belt regelmatig als hij een bepaalde vertaling niet weet. Zijn Nederlandse kennis is na al die tijd (hij was 12 toen hij emigreerde) ook wat aan het verslechteren natuurlijk, en omdat hij bewust veel Brabants/Oirschotse woorden en uitdrukkingen gebruikt is het voor hem soms wat lastig te volgen.

Boekhouder bij bierbrouwerij, ere-giddelid en wethouder

Hij had een goed huwelijk en begon als boekhouder bij bierbrouwerij De Kroon in Oirschot.

Foto van de vrachtauto van Brouwerij De Kroon aan de Koestraat te Oirschot omstreeks 1958

Vader en zoon Van der Loo. Dorus van de Loo (bijgenaamd Dorus van Dam) met zijn zoon Theo van de Loo in Oirschot in 1937. Vader 54 jaar en zoon Theo 12 jaren oud

Het lidmaatschap en werk voor de Heemkondeclub heeft hij altijd al gedaan, ook toen hij nog werkte.

Hij is ook 62 jaar lid geweest van Gilde St. Sebastiaan. Hij was daar lid, tamboer, schrijver, deken, hoofdman en uiteindelijk zelfs oudste erelid.

Groepsfoto van het gilde, gemaakt op kermisdinsdag 29-9-2009 in de Gildetuin. Theo van de Loo: derde van rechts op de eerste zittende rij

Staan van links naar rechts, achterste rij: Theo van de Loo. Zittend van links naar rechts: Dorus van de Loo (zijn vader)

Hij is 12 jaar wethouder geweest in Oirschot en daarna 8 jaar gemeenteraadslid. Als Ambtenaar Burgelijke Stand heeft hij zo'n 700 paartjes getrouwd. Hij maakte daar altijd een mooi verhaal van.

Hij herinnert zich een keer een paartje getrouwd te hebben. Na een aantal jaren scheidden ze weer en daar kregen ze spijt van. Ze wilden door hem voor de tweede keer getrouwd worden. Het was moeilijk een passende toespraak te vinden, maar het is hem gelukt en het werd een onvergetelijke!

Voor de kerk deed hij ook veel, hij is een gelovig man. Hij bezocht o.a. nabestaanden na een overlijden.

Hij is ook nog president geweest (niet voorzitter, maar president!) van 'Vrienden van het Vlaamse land'. Hij bekeek en beschreef hiervoor musea en oude gebouwen in België.

Zoon Ted

Zijn zoon Ted was ook wethouder van Oirschot maar kreeg een motie van wantrouwen aan zijn broek in 2009. Hij is nu wethouder in Boekel.

Ik heb maar één kleinkind!

Hij heeft 16 kleinkinderen. Hij zegt weleens voor de grap dat hij er maar één heeft. Als zijn kleinkinderen hem dan stomverbaasd aankijken komt hij met zijn uitleg: 'Ik

heb er maar één van deze eeuw, de rest stamt uit de vorige!’
Hij heeft nog geen achterkleinkinderen.

Gezondheid

De huishoudster komt anderhalve dag per week, voor de rest doet hij alles zelf thuis.
Hij eet wel iedere dag warm bij Sint Joris.

Hij oogt gezond en krachtig maar zegt zelf dat het minder gaat. Hij ziet niet zo goed en heeft last van ménère (evenwichtsstoornissen).

Culturele prijs 2005

Op 6 januari 2006 ontving hij de culturele prijs 2005 van de gemeente Oirschot die hem door loco-burgemeester Jan van Gerven werd uitgereikt. Hij kreeg deze prijs omdat hij een grote bijdrage geleverd heeft aan het culturele leven van Oirschot in al zijn facetten. Door zijn 65 jaar gildebroederschap, zijn 50 jaar actief zijn bij heemkundekring De Heerlijkheid en daarnaast het werk voor het Kruyzenhuis en het voormalig museum Hand en Span. Hier ontving hij mensen uit alle windstreken; voor de VVV en het museum De Vier Quartieren heeft hij talloze rondleidingen gehouden. Oirschotse begraafplaatsen en waardevolle grafmonumenten hadden zijn bijzondere belangstelling; als lid van actiegroep De Boterwijk zette hij zich in voor het behoud van dit cultuurhistorische landschap. Bovendien is hij een reeks van jaren actief

geweest als raadslid en als wethouder van Sport, Cultuur en Financiën. Toen hij zijn prijs in ontvangst nam gaf hij zijn gehoor nog een keer zijn credo mee: 'Oirschot is een gat en het moet een gat blijven!'

Après Semaine

Hij ging iedere week net voor het weekeinde wat drinken met zijn 'Après Semaine' mannenclubje. Ze zochten iedere keer een ander café in Oirschot uit en dronken dan altijd maximum vier biertjes. Ze gingen altijd met z'n drieën. Ze betaalden hun eigen consumpties. Er schoven vaak dames bij ze aan om mee te 'buurten'. Zij werden echter niet getraceerd, hun regels bleven in stand! 'Anders loopt het uit de hand..' Hij is eigenlijk de enige overgeblevene van het vriendenclubje. Eén is er overleden en de andere is te oud. Hij wilde dus eigenlijk stoppen met Après Semaine maar bedacht zich ineens. Hij plaatste een oproep in 'Van den Herd' voor fris bloed om zo te proberen het clubje weer nieuw leven in te blazen.

Het Après-Semaine drink-clubje

Wapenfeiten:

- **Veldkruizen**

Hij heeft in Oirschot een aantal veldkruizen laten plaatsen. Hij had dit veel gezien in Zuid Limburg. Hij heeft o.a. het 'kruis van de vermoorde Italiaan' voor afbraak gered en nog twee andere exemplaren in de Boterwijk en één op de weg naar de Heilige Eik.

- **Pelgrimspad Berkendekske weer open voor wandelaars**

Verder heeft de gemeente Oirschot in samenwerking met Arthur de Vries en Theo van de Loo van Heemkundekring de Heerlijkheid Oirschot een project gerealiseerd waardoor Het Berkendekske, het pelgrimspad tussen de Heilige Eik en de Sint Pieter in Oirschot, is gerestaureerd waardoor het weer open is voor alle wandelaars. Een deel is gesubsidieerd door de provincie vanuit de kleine projectenpot van het Streekhuis Kempenland

- **Puzzelstukjes oplossen**

Hij lost regelmatig puzzelstukjes op van oude foto's waarvan de herkomst moet worden bepaald of waarop bepaalde personen moeten worden herkend.

De bekende Oirschottenaar Theo van de Loo, oud wethouder, hier als ambtenaar van de Burgelijke Stand van de gemeente Oirschot vóór het nieuwe gemeentehuis aan de Deken Franken straat te Oirschot omstreeks 1995

Gildegroep St Sebastiaan met tamboers Sjef Jansen en Wim Van de Loo, en standaardruiter Jan van Stralen, in de Nieuwstraat te Oirschot omstreeks 1955. De heer met de hoge hoed is Theodorus van de Loo, de vader van de tamboer. Het jongetje uiterst links is Theo van de Loo

Stukjes uit 'Van den Herd'

Opmerkelijke merkwaardigheden

Zoals wij, heemkundigen, allemaal weten, heeft Oirschot vele opmerkelijke kleinigheden. Ik doel dan op gevelstenen, huizenamen, windvanen enz. Deze zijn over het algemeen wel bekend. Toch zijn er in ons dorp nog bijzonderheden, curiosa, die nauwelijks bekend zijn, zelfs niet onder heemvrienden. Daarom vond ik het nuttig mij bekende zaken te vermelden in ons lijfblad. Ik doe dat in willekeurige volgorde. Laten we maar het verst van de kom beginnen.

- Op het landgoed Heerenbeek bij de voordeur van het kasteeltje zit een gevelsteen met de tekst: Herbouwd Aug.1864. Deze steen gelegd door Jonker Menno en Freule Gabriëlle van Coehoorn. Naast deze steen is een stenen Madonna ingemetseld met daaronder als datum: 24 Oct.1944 (dit is de dag van de bevrijding van Oirschot).
- Ook ver weg bevindt zich een eenvoudige steen naast de voordeur op het boerderijtje Ravendonken 2 (fam.G.Traa), waarop staat: G.V.D.E. 1870 wat betekent: Gaspare Van Den Eijnde. Het is bekend dat de familie Van den Eijnde vroeger veel bezittingen had op Tregelaar.
- In een sluitsteen boven een buitendeurtje van de watermolen in Spoordonk stond het jaartal 1868. Door bouwwerkzaamheden is het onleesbaar geworden.
- Tegenover de paters Montfortanen (Groot Bijsterveld) op het huis Montfortlaan 11 zit boven de voordeur een steen met een mij onbekend wapen. Er staat een (soort) adelaar en het jaartal 1782 op. Wie kan mij vertellen wat voor wapen het is?
- Aan de achterkant van de Piëta-kapel nabij de H.Eik zit een steen waarop vermeld staat: 1886-1911 Pastoor-Deken Franken.
- Iedereen kent café Buitenlust aan de Spoordonkseweg nr.5. Dit pand werd vroeger genoemd "huize

Goerée” naar het eiland waar de heer Vogel vandaan kwam. Hij was Ontvanger der Belastingen en woonde en hield kantoor in dit pand. Boven de zij-ingang aan de kant van de school zit boven de deur een steentje met daarop afgebeeld een vogel. Genoemde heer Vogel heeft dit steentje daarin laten zetten.

- Aan de Papenvoorden nr. 5 staat iets bijzonders, namelijk een diepvrieskuis, gebouwd in het recente verleden en tegenwoordig niet meer in gebruik. In 1957 werd gestart met een coöperatie voor diepvrieskluizen, waarna over heel Oirschot enige gebouwtjes werden gezet. De gebouwen raakten in onbruik toen iedereen een diepvriezer aan huis kreeg. Aan de Papenvoorden de laatste der Mohikanen hiervan.
- Aan de Bestseweg 16b staat het woonhuis van mevrouw De Luy. Haar man was gemeentesecretaris en afkomstig uit Ravenstein. Daarom staat op het dak een windvaan voorstellende een steen (stein) met daarop een raaf.
- Aan de zijkant van het pand Leeuwerikstraat 18/20 bevinden zich drie muurankers in de vorm van de letters I, H en V. Vroeger woonde hier Kupke de Prins (Vlemminx). Daarvan zou de V wel afkomstig kunnen zijn. De I. En H zijn mogelijk voornamen. Wie weet er meer van?
- In het huis Koestraat 28 zit ter hoogte van de deurbel (vlak langs het deurgebond) een eenvoudige steen waarop de initialen I.V.G., een enkel teken en het jaartal 1808 staan. In dit huis of het huis dat eerder op die plaats stond zijn de zusters Franciscanessen hun werk in Oirschot begonnen. Gevlucht vanuit Weert kwamen zij bij ons in de Koestraat terecht, tegenover het huidige klooster. Wie weet hier het fijne van?
- Nieuwstraat 20 (familie Van Straten): in de achtermuur (vanuit de straat niet te zien) staat de naam Hanewinkel gegrift. Nu was Stephanus Hanewinkel een dominee die in 1799 een bekend boek heeft geschreven, namelijk “Reize door de Majorij van ‘s-Hertogenbosch”. Ik weet niet of de Hanewinkel van de Nieuwstraat dezelfde is als de schrijver van genoemd boekwerk.
- In de boog op de sluitsteen van het (wat ik noem) koetshuis van familie Gerhards-v.d.Boomen, Nieuwstraat 48, staat het jaartal 1846.
- Het muurkruis in de Begijnhof. Als men onder het poortje tussen Gasthuisstraat 67 en 69 doorgaat, ziet men het muurkruis hangen. Voorheen stond dit kruis op de schoorsteen van het oude Begijnhof aan de kant van de Oude Grintweg. Een plaatje heeft als tekst: Handgesmeed kruis uit de 16e eeuw.
- Lange tijd heeft dit kruis het dak gesierd van de in 1957 afgebroken primitieve woninkjes voor armen en hulpbehoevenden, bekend als de Grote Begijnhof.
- De witte “potten” (ofwel isolatoren) aan de gevel van het voormalige VVV-kantoortje, Torenstraat 2, vind ik iets bijzonders. Heel aardig en zeldzaam. Het zijn “potten” van de PNEM, die men bij de restauratie bewust heeft laten zitten.
- Naast de ingang van de Wereldwinkel, Rijksluisstraat 5a, bevindt zich een steen met het opschrift: PH.A.M.C.Hubar 1879. Bijna bij niemand bekend.
- In de westelijke gevel van Auberge “de Zwaan” zit een geheimzinnige nis. Waarvoor die ooit gediend heeft is onbekend. Hij zit ook op een vreemde hoogte, aan de kant van de hoek naar de Markt. Zomaar een aardigheidje.

- Met recht ook een aardigheidje kun je de nieuwe benaming noemen van een huis. Langs de voordeur van Gasthuisstraat 8 is zopas opgezet de naam “de Noot” met de afbeelding van een noot (de vrucht van de notenboom). Daar woont mevrouw Verbeek.
- Last but not least: de gevelsteen (eerste steen) in de voorgevel van Markt 12 (mevr. Joannes-v.d.Spijker), slechts een twintigtal centimeters van het maaiveld. Op de steen staat:
Prim.Lap.Pos.
E.A.Wertenbroek
Duod.Maji MDCCCLI.
Vertaald levert dit op:
Eerste steen geplaatst
E.A.Wertenbroek
20 mei 1851

Hoe dikwijls zijn we hier voorbij gelopen zonder het op te merken ? Wie weet trouwens iets van Wertenbroek?

Tot zover deze Opmerkelijke Merkwaardigheden. Weten de lezers nog andere akkefietjes op dit gebied, dan zijn die bij mij welkom.

Theo van de Loo

Zeepkistenraces in Oirschot

Uit: Van den Herd, 2008-01, door Theo van de Loo

De grote promotor van de zeepkistenraces in Oirschot was wijlen Jan van der Schoot. Hij woonde op Groenberg A 458 en was van beroep 'reiziger', zoals men toen een vertegenwoordiger noemde. In Tilburg, Bergen op Zoom, Heerlen, Geleen en Dordrecht zijn ook wedstrijden gehouden met zulke karretjes. De oorsprong lag in de staat

Ohio in Amerika. Jan zal gedacht hebben 'als Ohio dit kan, dan kan het ook in Oirschot. We doen niet onder'. In Amerika genoot het grote populariteit. Daar had je concours van eigengemaakte kisten en van fabriekskisten. In Nederland, denk ik, alleen eerstgenoemde, in elk geval in Oirschot. Hier vond de eerste wedstrijd plaats op kermiszondag 24 september 1950 en wel op de Kanaaldijk-zuid. Die dijk was toen pas verhard met puin van de toren en kerk, die in oktober 1944 verwoest waren. Ik leg hierbij tevens vast dat het puin met paard en kar vervoerd werd door ene Schellekens, die een café had aan de Kanaaldijk-zuid op de Haghorst èn door Walter van Dorus van Woensel. Walter was naderhand chauffeur bij Bert Verspaandonk, handel in zand en grint.

Beide voerlui hebben zeker een half jaar het puin in en op de dijk gestort. Dat ging trouwens met oude, magere pèrdjes, scharminkels. De goei hadden immers de Duitsers geroofd! Ik dwaal af, ik roep mezelf tot de orde.

De hoofdingenieur-directeur van Rijkswaterstaat te 's-Hertogenbosch gaf een vergunning af voor een lengte van 20 meter en een breedte van 4 meter tussen kilometer 43,1 en 44,1. Langs de noordelijke berm moest een afscheiding van stropakken gemaakt worden. Bovendien waren er nog zeven artikelen verplicht. Voordat ik Oirschot onder de loep neem, dien ik eerst iets te zeggen over de activiteiten elders, maar vooral in Tilburg. Daar zal Jan kennis van zaken hebben opgedaan, veronderstel ik. Hij is in elk geval met een man of tien in Tilburg zijn licht gaan opsteken. In de stad van de 'flaconplassers' werden de zeepkistenraces gehouden onder auspiciën van het Nieuwsblad van het Zuiden, meer in het bijzonder van T.A.V. (?) 'Sint Christoffel'. Fabrikanten, grossiers en winkeliers grepen het gebeuren aan omdat zij vonden dat zulke races, behalve de jeugd goed bezighouden, voor hun omzet wat kon opleveren. Zij gaven allen enthousiast medewerking en stelden vele prijzen beschikbaar. Omdat die een kijk geven op het tijdsbeeld van de jaren vijftig, geef ik een ingekorte opsomming: chocolade en suikerwerken van Faam, een koppel duiven en een echte aap van Tilburgs Natuurdierenpark, mecanodoos, padvindershoe en -mes, stof voor een jongensplusfour, een gloednieuwe autoped (en voor de 'duwer' een polshorloge). Als troostprijs kreeg iedere deelnemer een pakje Muntersigaretten, twee paar jongenskousen, 1 fles oude klare voor de vader, 1 fles likeur voor de moeder, zuurstokken van gebr. Van Ham, 1

autobandasbak (er kan alle as in van een slof Hunter), ballpointpennen. Typische voorwerpen dus.

Op 13 augustus 1950 wordt voor het eerst melding gemaakt van de zeepkistenrace in Tilburg. In de plaatselijke courant staat de kop 'Oirschot laat zich in Tilburg niet (zeep)kisten'. Martin Laenen uit Oirschot kwam als eerste aan de meet in 48.6 sec. en werd zo de kampioen van Tilburg. Het parcours was daar aan de Bredaseweg. Hierop was een stelling gebouwd waarop werd gestart. 'Tienduizenden', aldus het Nieuwsblad, 'genoten van jeugdig sportenthousiasme. De politie kwam de jeugd erg tegemoet en vond het een voortreffelijke vorm van jeugdwerk. Lang zal men spreken over de Oirschottenaar in Tilburg'. Martin werd gehuldigd door de commissaris van politie, de heer Preusting. Een prachtig rijwiel was zijn prijs. Verder kreeg hij behalve de gele trui, de kampioensbeker, aangeboden door de KNAC, de kampioenswimpel van de gemeente Tilburg en nog vele andere nuttige prijzen. Martin werd hoog op de rug van een kameel rondgereden. Bij aankomst in Oirschot was er veel belangstelling en in zaal Gerrit Elshof huldigde Jan van der Schoot de kampioen en de andere winnaars. Vader Laenen sprak en ook de heer Piet Zeeuwen, die o.m. Jan van der Schoot dankte voor zijn voortreffelijke werk. Andere deelnemers sloegen ook een goed figuur: Wim Smulders werd nr.7 van klasse 3A (een lap stof), A.v.d.Boogaert nr. 8 in klasse 3B, Theo Smulders 9e in deze klasse, Leo de Bresser werd 10e en Henk Zeeuwen 12e, beiden in klasse 2A. Het succes was waarlijk ongelooflijk. Ge moet dit alles hebben meegemaakt om te kunnen begrijpen wat dit betekende.

Burgemeester Ed. Steger feliciteerde en dankte vanuit Bloemendaal (blijkbaar op familiebezoek) per briefkaart (postzegel 6 cent!!) de winnaar en speciaal de initiatiefnemer.

In Bergen op Zoom haalde Rinus Laenen een glorieuze 1e prijs in zijn klasse. Dat was op 19 augustus 1950. 's Avonds werd hij feestelijk in Oirschot ontvangen in De Zwaan en toegesproken door de loco-burgemeester, de heer J.J.C.Mercx. Deze prees zijn ijver en doorzettingsvermogen, waardoor Oirschots' roem verbreid werd. Vader L.Laenen dankte de spreker en het publiek voor de spontane huldiging. Op zaterdag 26 augustus 1950 had Martien Laenen al succes geboekt in de Grote Race in Dordrecht in de klasse der kampioenen (van de 5 deelvampioenen). Een zeer goed resultaat, want Martien reed daar als de kampioen van Oost-Brabant en werd er een goeie tweede. Als je weet dat bijna alle andere wagens luchtbanden hadden in de zogenaamde luxeklasse, de baan korter en de uitloop langer dan Martien gewend was, komt zijn stuurmanskunst pas goed tot zijn recht. Daags daarna kwam het inmiddels gevormde Oirschotse team in zijn geheel uit in Heerlen. De successen waren daar gering. Onze kampioen kon het in zijn klasse maar tot de tweede plaats brengen, waardoor hij uitgereden was. Theo Smulders deed het iets beter en wist zich in de finale als 3e te plaatsen. Weekblad Streekbelangen

(een uitgave van de Oirschotse standsorganisaties R.K.B.B., R.K.M.B. en K.A.B., redactie C 13, Oirschot) verwoordde met opgetogen woorden alle prestaties van de Oirschotse coureurs en duwers.

Oirschot kon niet achterblijven en nam ook een organisatie op zich. Zoals gezegd vonden de wedstrijden plaats op de Kanaaldijk aan de kant van de hei. Er was een comité samengesteld waarin o.m. zitting hadden de heren Piet Nortier (in autosportkringen welbekend) en verder een viertal bestuursleden van TAC St. Christoffel, de directeur van het Nieuwsblad van het Zuiden en de sportredacteur van die krant. Er was ook een erecomité gevormd met Oirschotse representanten. Ik noem o.a. de burgemeesters van Oirschot en de Beerzen, de wethouders, dr. Hagemeyer, baron Bentinck, de heer Loupard, P.v.d.Sanden (hoofd van de school), notaris Van der Avoirt, Jan Erven, P. Meeuwis en Theo Princée. Een zwaar orgaan dus! De overheid, de politie en de verkenneren gaven enthousiast hun medewerking: het was immers eerste klas werk om de jeugd positief bezig te houden. Het werkcomité omvatte J.Beks, Chr.Bogmans, H.v.d.Oetelaar, J.Smits, J.Smulders, H.v.Zelst, P.Zeeuwen, Peer van Haaren enz. Er moest veel overlegd en vergaderd worden. De eerste bijeenkomst was op vrijdag 25.8.1950, 's avonds om 8 uur in café George Willems. Er kwamen adviseurs om de jeugd behulpzaam te zijn bij het bouwen. Aan een reglement was gemakkelijk te komen. Alles moest daarin netjes beschreven zijn en er moest in staan dat de vader (over moeders werd niet gesproken!) of de voogd zich moest neerleggen bij de beslissing van de jury. Dat was hard nodig want de vaders waren misschien

nog feller dan de pupillen, alhoewel een vader vertelde dat zijn zoon nergens anders meer aan dacht!

Wat er zoal bij kwam kijken? De kisten moesten gekeurd worden, een omroeper aangeworven, een geluidsinstallatie, telefoon (géén mobieltjes!!), een starthelling bouwen (verzorgde F.Laenen), inschrijfformulieren, reclame maken (toegang was gratis), doorlaatbewijzen voor de gereserveerde plaatsen (vanaf de Hoge brug), prijzen bekomen, een jury (heel voornaam), pers (Jan Smits, zwager van Jan v.d.Schoot als eerst aangewezen) enz. enz. Voornaam was het hebben van een beginkapitaaltje. Hoe dat opgelost werd, heb ik nergens kunnen vinden. Er werd veel zorg besteed aan de 'brandende' kwestie waaraan de kist moest voldoen. Enige punten wil ik opnoemen. Als eerste (je zou het niet zelf bedenken): de reminstallatie; pas op niet over de kop te slaan!! Zeer voornaam: de stuurinrichting, stuurwiel rond of half rond, middellijn minstens 20 cm., massieve banden (doorsnee hoogstens 30 cm), stuurspil, kabels en trommelrem, soort wieltes (Mutsaerts Kinderwagenfabriek gaf veel medewerking) en de neus van de kist moest vóór de wielen uitkomen. Als men aan deze hoofdmoot voldeed, mocht men verder zijn eigen fantasie botvieren, maar de degelijkheid moest men wel in de gaten houden! Er waren leeftijdscategorieën met kwartfinales, halve finales en de finale in de onderdelen 'luxe gekocht', 'hulp vader' en 'eigenbouw'. Het begon om 12 uur en de verschillende starttijden hingen in de etalage van bakker Jos Smits.

Nergens heb ik kunnen ontdekken hoe de eigenlijke dag verlopen is. Misschien kunnen anderen dat eens uitzoeken. Mij

lukt het alleen om enkele deelnemers te noemen. In willekeurige volgorde som ik op:

- Diel van Rooij, Spoordonk B 128, oud 11 jaar volgens rijbewijs 0 (!?)
- Adr.v.d.Bogaart, Heuvel A 14
- Leo de Bresser, Dr. Feijstraat 3
- Mart. Laenen, Heuvel A 4
- Arn.v. Nistelrooij, Spoordonkseweg A 184
- Theo en Wim Smulders, Molenstraat A 465
- Henk Zeeuwen, Markt A 82
- W. Verbruggen, Rijksluisstraat A 369 (ik vind een papiertje met daarop het verzoek 'mijnheer graag ook wieltes zoals die van ver Bruggen!')
- Giel van de Loo, Molenstraat F 78 (ik denk ene 'Snijer')
- Fr. Wijnhoven, Molenstraat A 414
- Martien van Nunen, Gasthuisstraat A 254
- Alf Waijers, Nieuwstraat A 142 (ik denk zoon van de smid)
- J. Smetsers, Markt

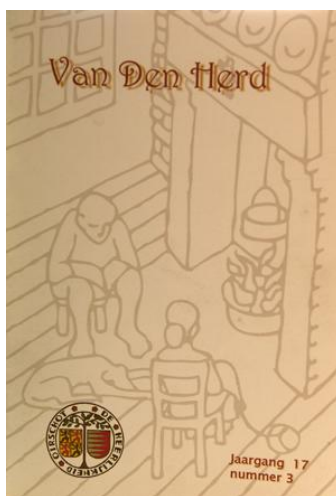
Theo van de Loo, Kanaalstraat
(oomzegger van schrijver dezes)

Uit andere gegevens kon ik opmaken dat er velen meer geweest zijn, vooral van buiten Oirschot. Ieder kwam natuurlijk uit in een eigen klasse. Verder staat er ergens dat er een collecte gehouden zou worden voor de Oirschotse Montfortaan pater Harry van Cuyck. Met de kennis van nu weten wij dat hij gemissionneerd heeft op Borneo en dat hij daar, zeer jong, jammerlijk overleden is. Paul Steger wordt verder vernoemd in verband met 'wielen', evenals Frits Wijn van 's-Heerenvijvers. Steef van Bommel, Molenheide F 98 vraagt blijkbaar f 7,50 voor zulke wieltes (mogelijk gevonden op de vuilnisbelt daar op de hei!). Handel zat

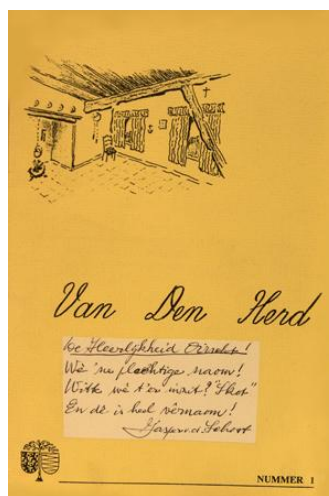
er al vroeg ingebakken; Verbruggen rekende die prijs trouwens ook. Over uitslagen ben ik niets te weten gekomen. Hier ligt nog een taak te wachten, wellicht via archief Streekbelangen. Het zal zeker veel bekijks getrokken hebben. Zoals gezegd, was het kort na de oorlog en

enig vertier was hard nodig. Oudere mensen weten er nog smakelijk over te vertellen, 't Was een speciale vorm van jeugdwerk en het zou misschien nog eens gehouden kunnen worden. Het is beter dan steeds achter de computer of aan de bar. Waar vind je nog een organisator van klasse?

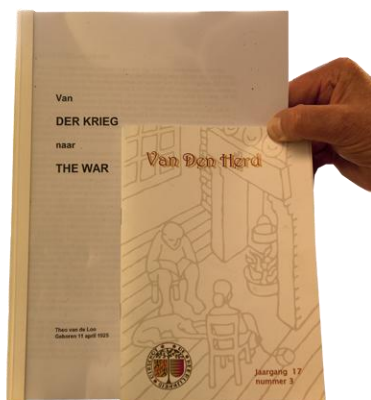
Een aantal gepubliceerde boeken en tijdschriften

Het tijdschrift van heemkundekring De Heerlijkheid

Droeve geheimen vertaald in het Engels

Oorlogsverhaal over de terechtstelling van een verrader in Sonderen

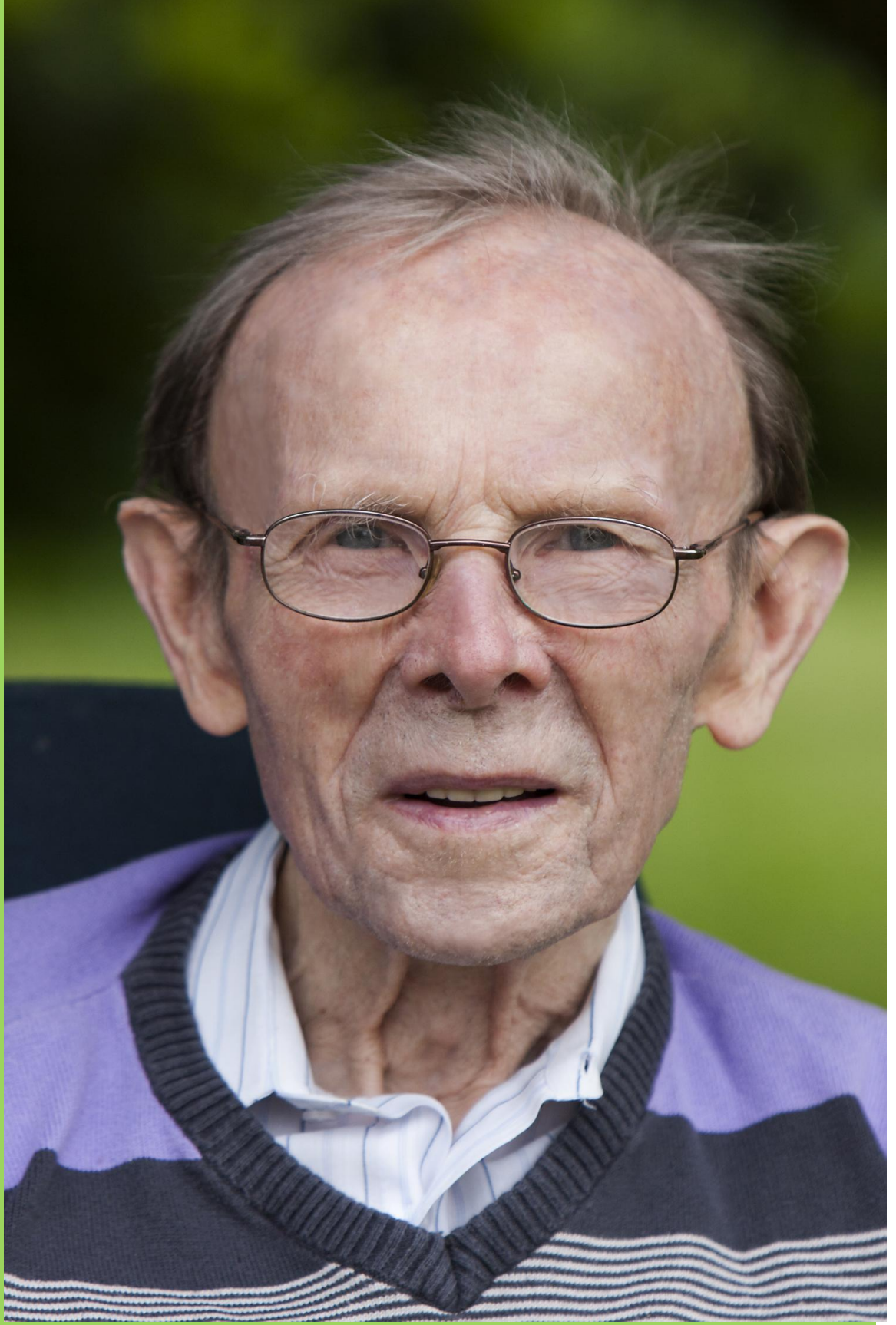

Montagefoto: Theo van de Loo terwijl hij een huwelijk aan het inzegenen is

Montagefoto: Theo van de Loo, vroeger ook al een schrijver!

Hr. (Kees) van Dooren - 1922

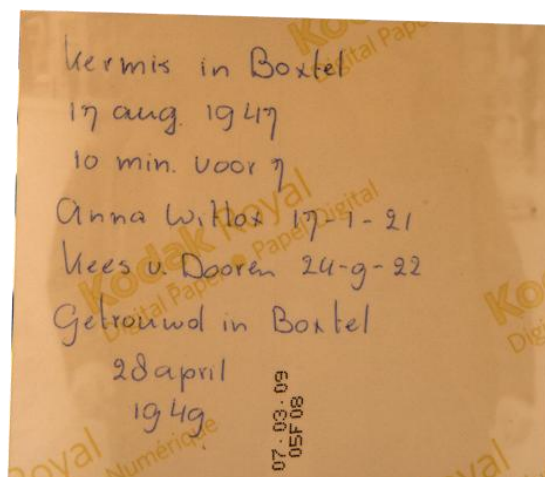

Boerderij in Oostelbeers

Hij is geboren in Oostelbeers en is daar altijd blijven wonen. Hij komt uit een boerenfamilie met 11 kinderen en heeft de boerderij, een gemengd bedrijf, van zijn vader overgenomen. Hij ging zelf koeien houden. Hij heeft zijn hele leven geboerd, tot een van zijn zoons de boerderij overnam. Het is dus een heel oud familiebedrijf!

Vandaag ga ik de vrouw van mijn leven ontmoeten!

Hij had het al helemaal gepland in zijn hoofd en hij had er ook al een kaars voor gebrand in de kapel: vandaag zou hij de vrouw van zijn leven gaan ontmoeten op de kermis in Boxtel. En inderdaad, na een tijdje ontmoette hij er drie vrouwen (zussen van elkaar) waarvan hij direct de knapste aansprak. En hij slaagde erin haar hart te veroveren. Hij is altijd erg trots geweest op deze daad en hij heeft de data en tijdstippen, ook van het latere huwelijk, tot in de details genoteerd en bewaard.

Groot gezin

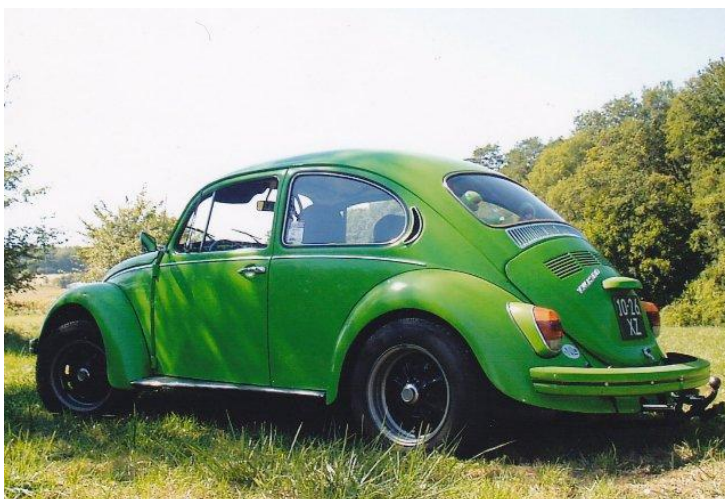
Samen hebben ze 10 kinderen gekregen. Twee van zijn kinderen zijn al op jonge leeftijd overleden. Zijn oudste zoon is overleden aan geelzucht en zijn oudste dochter, een van een tweeling, heeft slechts een paar weken mogen leven. Het is altijd moeilijk gebleven voor zijn vrouw. Hijzelf vond het ook vreselijk maar zijn rotsvaste geloof en het vertrouwen dat ze zich wel in de hemel zullen bevinden heeft hem erdoor heen geholpen. Hij was altijd al een diepgelovig mens en zat vaak voor het raam, omringd door een hele verzameling kerkboekjes op de vensterbank.

Hij was een hardwerkende vader, ook wel heel behoudend. Buiten het boerenbedrijf kon hij soms wat moeilijk met zijn tijd meekomen.

Groene kever

Hij was een van de eersten in de straat die een auto kocht, een Volkswagen Kever. Daar moesten ze dan met z'n achten tegelijk in. Hij is altijd Volkswagen blijven rijden en heeft het autorijden lang volgehouden. Op een gegeven moment, toen hij bij terugkomst door het donker terug moest rijden en de weg kwijtraakte, was de maat ineens vol. Hij ging nooit meer autorijden, dat vond hij niet meer verantwoord. En bovendien was het toch veel te duur...

Gezondheid

Na het boeren is hij meer met zijn gezondheid gaan sukkelen. De laatste tijd is ook zijn geestelijke gezondheid erg achteruit gegaan, nadat hij in januari 2011 een tia heeft gehad. Daarvoor was hij ook al hartpatient. Hij was al een paar keer gedotterd en zelfs met electroshocks behandeld om het hartritme goed te houden. Ook is hij al

een paar keer bediend, maar kwam er toch weer bovenop. Hij is ook erg sterk, terwijl hij toch klein en tener oogt. Hij is altijd erg temperamentvol geweest en werkte keihard, altijd meer dan een ander.

Zondag rustdag en religie

Dat zondag een rustdag was vond hij niet fijn. Hij zou dan liever hebben doorgewerkt op de boerderij. Er was altijd zoveel te doen...

Hij komt zelf uit een erg religieus gezin. Drie zussen van hem zijn non geworden en een broer werd missionaris. Heerroom noemden ze hem. Hij was een bijzondere man die missionaris is geweest in Malawi.

Iedereen moest naar de kerk op zondag. Er was geen sprake van dat ze dat niet zouden doen. Hij bidt nu nog steeds voor het eten en ze laten hem hier bij Sint Joris nog weleens voorbidden. Zijn vrouw was minder religieus dan hij. Zij is 10 jaar geleden overleden. Daarna is hij hele dagen gaan bidden en verder deed hij eigenlijk niets meer. Hij bad en las de hele dag in bijbels en kerkboekjes. Hij kende ook vele verzen van buiten. Zijn kinderen zijn veel minder religieus en gaan niet zo vaak meer naar de kerk.

De zussen (alledrie non)

Met 'Heerroom' (rechts)

Vinger in de worstmachine

Hij mist een stukje van zijn middelvinger, dat ongelukkigerwijs in de worstmachine terecht is gekomen. Hij kan daar nu smakelijk over vertellen. Hij was zijn stukje middelvinger dus kwijt, ze konden het maar niet terugvinden. Pas veel later, toen ze de worst gingen bakken, sputterde het topje van zijn vinger tot grote ontsteltenis van de worstbereiders prompt uit de pan. Zo'n topje bakt natuurlijk minder goed mee dan verse worst.... Het was toen natuurlijk te laat om het nog aan te naaien.

Bloemenzee

Toen zijn zoon de boerderij overnam heeft hij een prachtig nieuw huis gebouwd, vlak voor de oude boerderij. Alle kinderen moesten meehelpen met bouwen. Hij is toen voor het eerst gaan tuinieren en al snel veranderde de tuin in één grote bloemenzee. Hij heeft daar jarenlang een hele fijne hobby aan gehad en daar erg van genoten. Ook vele voorbijgangers bleven vaak even staan om te kijken naar de mooie tuin.

Het zelfgebouwde huis, vlak voor de oude boerderij

De tuin, één grote bloemenzee

Aanleunwoning in Oostelbeers

Toen hij minder gezond werd en zijn tuin niet meer kon onderhouden besloten ze om wat kleiner te gaan wonen. Ze zijn toen verhuisd naar een seniorenwoning in Oostelbeers waar hij nog bijna 20 jaar heeft gewoond. Ze waren daar dik tevreden.

Dementie en opname bij Sint Joris

Hij woont nu sinds maart 2011 bij Sint Joris. Hij leed al aan vasculaire dementie en de beslissing om te moeten verhuizen naar Sint Joris was erg moeilijk voor iedereen. In het begin was hij ook erg opstandig omdat het zo rommelig in zijn hoofd was. De familie vond het moeilijk hem zo te zien. Je weet niet wat je moet doen om hem te helpen. Eigenlijk wil hij nu ook niet meer leven, nu hij zijn steentje niet meer kan bijdragen.

Laatste zus overleden

Hij is de enige die nu nog over is van al zijn 11 broers en zussen. Toen zijn laatst levende zusje heenging woonde hij al bij Sint Joris, maar hij heeft het hele gebeuren zeer bewust meegemaakt. Hij heeft op bewonderenswaardige wijze afscheid van haar genomen. Hij had eigenlijk meteen met haar mee willen gaan' maar zijn lichaam is eenvoudigweg te sterk.

Je Krek

"Je krek!" was zijn vaste uitspraak

Samen met zijn vrouw heeft hij veel gedanst, toen de kinderen het huis uit waren

Het eerste kleinkind

Boek, gemaakt door zijn kinderen

Kees van Dooren met achter zich zijn jeugdige ik, die zijn bloemrijke tuin aan het onderhouden is

Mw. (Trees) van de Ven (1929)

Vitaliteit, sportiviteit en humor

Ze is een zeer vitale, intelligente, sportieve dame en ze ziet er goed uit. Ze zwemt vier keer per week en ze gaat op de fiets naar het zwembad in Oirschot. Daarnaast leest ze veel en heeft ze kunstzinnige aanleg. In haar kamer in de aanleunwoning hangen prachtige aquarellen van haar. Ze speelt piano (er staat er een bij haar thuis) en ze spint op een prachtig, antiek spinnewiel. Weven doet ze niet meer, maar heeft ze in het verleden ook veel gedaan. Af en toe dicht ze en dat gaat het beste als ze een glas wijn op heeft. Ze heet achttien kleinkinderen en een achterkleinkind. Ze kijkt graag tennis op tv en ze heeft vroeger zelf veel aan sport gedaan bij de nonnen bij de KJM (Katholieke Jonge Meisjes). Ze heeft 18 jaar toneel gespeeld maar daar is ze mee gestopt toen haar man ziek werd. De club is toen ook opgeheven. Ze heeft op 20-jarige leeftijd geelzucht gehad, in de ergste mate. Nu is ze hartpatiënt en heeft ze suikerziekte. Ze moet iedere dag spuiten. Ze laat zich er echter niet door uit het veld slaan en leeft haar drukke leven gewoon door.

Ze heeft nog steeds een autootje (max. 45km/h) dat haar altijd gehoorzaamt! Haar rijbewijs is verlopen, maar hier mag ze nog wel in rijden. Er kan maar één man/vrouw en een grote hond met haar mee. 'Heb jij dan een grote hond?', is de vraag die ze steevast krijgt als ze het vertelt. 'Nee, heb ik dat gezegd dan?' is haar vaste antwoord. Ze heeft een groot gevoel voor humor en een enorme levenslust. Haar humor is haar redding geweest, zegt ze zelf. Want ze is door diepe dalen gegaan gedurende haar lange leven. Ze gelooft zelf dat alles van God komt wat het leven haar gegeven heeft. Haar humor, haar hart op de tong, haar emoties, haar alles. God wil niet de dood, maar leven!

Geloof en ellende

Vroeger was dat bepaald niet zo. Het geloof werd je gewoon opgedragen in die tijd, of je nou wilde of niet. Ze is enorm bang gemaakt met hel en verdoemenis, eigenlijk alles wat het leven leuk maakte was zondig. Ze veranderde van een vrolijk en spontaan in een angstig en teruggetrokken kind. Ze werd er gedurende haar jeugd letterlijk ziek van. Ze kon schilderijen met een zogenaamd 'zondig' meisje en een grijnzende duivel erachter afgebeeld niet meer verdragen. Ze is door haar ouders tot haar grote spijt nooit naar een psycholoog gestuurd, daar rustte in die tijd nogal een taboe op.

Dansles was taboe

Ze mocht niet op dansles van haar ouders en dat heeft ze verschrikkelijk gevonden. Ze wilde zo ontzettend graag dansen, ze voelde zich (en voelt zich nog steeds) zo springlevend!

Gered door geestelijke uit Stapelen

Een geestelijke bij de assumptionisten in het kasteel bij Stapelen heeft haar gered. Ze ging op een onschuldige manier van hem houden. Ze was er te beroerd aan toe om te kunnen werken.

Ze heeft nu totaal geen moeite met sterven of met mensen die gaan sterven. Ze begeleidt ook soms mensen die stervende zijn of die het gewoon moeilijk hebben.

Groot gezin

Ze komt uit een gezin van zeven kinderen, ze heeft vier zussen en twee broers. Haar oudste zus is 33 jaar geleden doodgereden door een zatlap in Spoorndonk. Ze zou nu 86 jaar geweest zijn. De veroorzaker van het ongeluk kreeg slechts drie maanden. Als

je een konijn vangt krijg je al vijf jaar! Sinds dat ongeluk krijgt niemand meer alcohol bij haar thuis.

Spinnen en na de oorlog naar de naaischool

Tijdens de oorlog heeft ze de lagere school afgerond (ze was toen 13 jaar oud). Maar het was foute boel met school tijdens de oorlog, er was nauwelijks onderwijs en ook geen naailes. Na de oorlog is ze wel naar de naaischool gegaan. Ze was toen 16 jaar. Tijdens de oorlog heeft ze voor veel mensen schapenwol gesponnen. De winkels waren leeg dus het was een mooi doel tijdens de oorlog. Haar moeder was zeer beschermend en wilde haar kroost graag thuis houden. Het spinnen (wat thuis gebeurde) kwam dus goed uit.

Dienstbode

Trees vindt het ontzettend jammer dat ze niet de gelegenheid heeft gehad om te studeren. Ze is begonnen als dienstbode bij de familie Susante in Boxtel, de directeursfamilie van sigarenfabriek Elisabeth Bas. Ze was toen 19 jaar. In die tijd had nog niemand het over de gevaren van roken. Vroeger was het heel gewoon als je dienstbode werd, zij werd het dus ook. Je leerde veel maar eigenlijk werd je gewoon verhuurd als slaaf. Ze moest er de hele week werken en zondags mocht ze naar huis in de loop van de middag. Ze verdiende er Hfl. 50,- in de maand en op zondag kreeg ze Hfl. 1,- traktement. Daar kocht ze dan een paar repen chocolade voor. Het leven als dienstbode bracht wel een grote verandering in haar leven teweeg. Het was totaal iets anders dan het leven op de boerderij, wat haar juist erg goed beviel. Voordat iedereen wakker was ging ze elke dag naar de H. Mis in Boxtel. Ze had haar eigen kamertje op de bovenste zolder. Na de mis moest ze snel ontbijten met de kinderen van het gezin (Marie-José en Jan), die ze vervolgens naar school moest brengen en aan het eind van de dag weer ophalen. Op haar kamertje was het 's nachts erg koud en ze had maar een paar dunne dekens. Ondanks het feit dat er meer warme wollen dekens in huis waren, mocht zij daar geen gebruik van maken. Ze heeft toen noodgedwongen maar een oud overgordijn om zich heen geslagen 's nachts, dat vonden ze dan wel goed...

Ze is in die tijd ook bij een zangkoor geweest. Maar haar werkgeefster verbood het haar op een gegeven moment, omdat ze haar ook nodig had tijdens haar zanglessen. Eigenlijk bestond het leven daar alleen maar uit hard werken en naar de kerk gaan. Je moest de was met de hand doen, op een wasbord en ook in de tuin was veel werk te doen. Daarnaast moest er veel geboend worden. Als ze ziek was werd er totaal geen notie van genomen. Een keer bleef ze maar ziek en werd er ernstige geelzucht geconstateerd en kreeg ze doorlig-zweren. Dat was een nare tijd. Eigenlijk moest je doorwerken tot je er letterlijk bij neerviel. Toen ze een keer van een tafel viel, waar ze een been zo dik als een olifantenpoot aan overhield, dwongen ze haar gewoon door te werken. Maar de omgang met de kinderen van het gezin vond ze erg leuk. Ze heeft ze veel geleerd, waaronder het zingen van liedjes en ze vertelde ze veel verhaaltjes. Als ze aan die tijd terugdenkt realiseert ze zich wat ze eigenlijk nog groen was!

Jongste broer overleden

Haar jongste broer is gestorven aan kanker. Hij kreeg een gezwel in zijn hoofd en is slechts 72 jaar geworden.

Het gezin waar Trees is opgegroeid. Zij staat tweede van rechts

Het spinnewiel, dat nog steeds gebruikt wordt

Zus op missie in en donaties naar Brazilië

Een van haar zussen is non geworden. Zuster Jo is op missie geweest in Brazilië en heeft er 12 jaar gewoond totdat ze ziek werd en moest terugkeren. Ze waren er pioniers en zij was er verloskundige. Nu woont ze in een klooster in Asten bij een orde die al 100 jaar bestaat. Ze heeft een innig contact met deze zus. Toen haar man zeven jaar geleden overleed hebben ze in plaats van bloemen geld gevraagd, wat allemaal naar arme kinderen in Brazilië is gegaan. Zij wil hetzelfde, als zij overlijdt.

Janus en Indië

Zeven jaar geleden is haar man Janus gestorven. Hij was hartpatient en is 79 jaar geworden. Hij is Indië-strijder geweest en heeft drieënhalf jaar in Indië gezeten, hij vond de tijd erg lang daar, maar heeft er toch een goede periode gehad. Hij had toen hij in Indië zat al een vriendin in Nederland. Dat was wel voor zij elkaar kenden. Een tijd terug werd ze toch wel benieuwd naar die vriendin van hem, die inmiddels in Spoorndonk woonde. Op haar aandringen zijn ze bij haar op bezoek geweest, ze wilde haar weleens zien. Ze grapte dan weleens; 'Janus, staat ze je nog aan?'. Hij liet zich echter niet uit de tent lokken en reageerde niet.

Janus

Boerderij, verliefd, kinderen en studeren

Haar man Janus en zij waren allebei 'boerderijkinderen'. De boerderij van zijn ouders lag vlak achter die van haar ouders. Als grote flapuit riep ze meteen keihard 'Hoi!' naar hem en het ijs was al gebroken. Ze was toen 23 jaar oud. Zij is altijd boerin geweest. Janus (haar man) kon na Indië eigenlijk alles worden, hij was erg intelligent en voor zijn vertrek naar Indië had hij al gestudeerd. Maar het verder leren ging niet door, beider ouders hielden alles tegen. Ook door haar godsdienstperikelen kon ze eigenlijk niet studeren.

Geen kinderbijslag dus andere baan voor Janus

Janus had de hogere tuinbouwschool gedaan en ze hadden niet veel geld. Maar ze waren puur verliefd! Ze kregen negen kinderen en kregen geen kinderbijslag in die tijd omdat ze kleine zelfstandigen waren. Dat ging op een gegeven moment niet meer, ze kwamen niet meer rond. Janus wilde niet meer studeren dus ging hij werken bij de gemeente in Boxtel. Hij zei gewoon dat hij alle papieren had en hij wist dat hij het waar kon maken. Hij kon eigenlijk alles omdat hij intelligent was. Toen hij er een paar maanden gewerkt had kregen ze voor de eerste keer kinderbijslag. Het was 1300 gulden. Ze had nog nooit zoveel geld bij elkaar gezien! Ze konden vanaf dat moment makkelijk ronkomen.

Moeder- MAVO

Toen haar jongste kind 10 jaar oud was had ze ineens tijd over. En toen haar tweede zoon aankondigde met een Amerikaanse te gaan trouwen is ze holderdebolder naar de moedermavo gegaan. Ze wilde Engels leren, dan kon ze haar aanstaande schoondochter tenminste een beetje verstaan. Haar talenkennis is nu zo goed dat ze soms zelfs in het Engels droomt!

Hoge IQ's

Haar kinderen hebben wel allemaal een hoog IQ. Er zit zelfs een professor bij! Twee zonen leerden pas later door wegens omstandigheden.

Oudste dochter Maria overleden en geloof komt terug

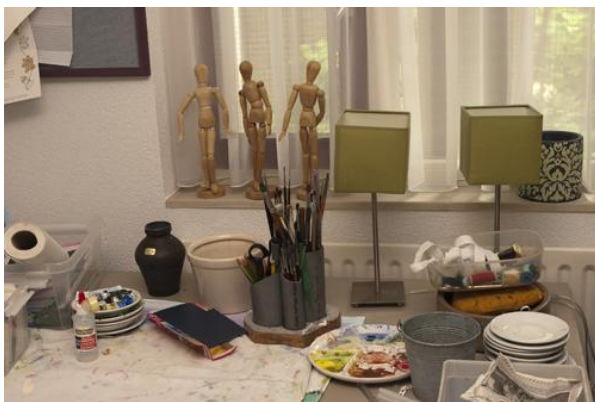
Haar oudste dochter Maria is al op de zeer jonge leeftijd van 17 jaar overleden aan botkanker. Dat was letterlijk de hel op aarde voor haar (als je het dan toch over de hel wilt hebben) en ze is er nooit overheen gekomen. Het gebeurde in 1973. Ze merkte al op dat haar dochter raar liep. Ze had ook pijn in haar linkerbekken en ze stuurde haar een aantal keren naar de huisarts. Deze constateerde echter keer op keer niets bijzonders. Toen de maat vol was (Maria bezweek bijna van de pijn in haar bekken) ging ze met haar naar het ziekenhuis. En daar was het te laat... Er was niets meer aan te doen. Ze heeft haar dochter dag en nacht bijgestaan in haar laatste, moeilijke maanden en heeft gevraagd of ze er behoefte aan had dat er 's nachts een non bij haar zou waken als zij er zelf niet kon zijn. Maria antwoordde dat dat niet nodig was, want 'God is hier toch altijd!'. Dat was het mooiste geschenk dat ze ooit van haar dochter heeft mogen ontvangen en het heeft haar veel troost gegeven. Ook heeft het haar eigen geloof weer bij haar teruggebracht.

Dochter Maria

Lezen en gedichten

Ze las en leest nog steeds erg veel. Letterlijk alles wat maar voor haar ogen komt. Haar moeder hield vroeger boeken bij haar weg die niet door katholieken geschreven waren. Ze begreep er niets van. Als ze ze stiekem toch las kon ze er nooit iets vreemds of 'zondigs' in ontdekken. Ze schrijft zelf ook, veel gedichten. Sommige zijn heel somber, ze heeft ze gebruikt om haar verdriet van haar af te schrijven en die wil ze (nog) niet openbaar maken.

Hierboven een aantal door haar gemaakte aquarellen en hieronder een aantal citaten van haar gedichten.

Taal vindt ze schitterend. Ze heeft veel gedichten geschreven, en als er op de TV een dictee wordt gegeven, dan doet ze altijd mee, al is het nog zo moeilijk.

Mooie ochtend

*De zon schijnt naar buiten!
Wat een wondermooie morgen
vroeg uit bed en in nachtkledij
Open je ogen en zie al dit moois...
Luister en hoor die merel die fluit voor zijn
vrouwtje
O, die klanken bekoren, weerkaatsen door het
groen
Ruik de natuur, de hommels vliegen van bloem
naar bloem en drinken de neectar
al vliegende, zoem zoem...
Wandel op blote voeten over het koele gras, nog nat
van dauw, glinsterend in de zon
Zie dan en ruik, wandel en geniet van deez
ochtend, gratis en voor niets
en dank de geveer voor al dit moois
Trees*

Met dank

*veel moois is gebleven, van vroeger en nu
als boerenkind belevend, close in de natuur
Met alles rondom de boerderij en op het veld
Wat er groeide langs de slootkant.
Het fruit in den hof.
De warme kachel, de lekkere boterhammen als we
uit de school kwamen.
Vroeg op, vroeg naar bed
Gezelschap spelen. We zongen, we gingen naar de
H. Eike in de meimaand, 'n lieve vader en moe
Er is nog veel over te vertellen. Over TOEN*

Met Janus op de kermis

Thuis, piano-spelend

Picknick met kinderen en kleinkinderen

Met haar zus (Trees links)

Met zusters (Trees rechts)

Trees, al pootjebadend terwijl ze zelf ook net uit zee komt na een verkoelend bad

Mw. (Jeanne) van Bemmelen-Legius - 1927

Echtgenoot en twee dochters

Haar man is een jaar geleden overleden op 15 mei op 83-jarige leeftijd. Eigenlijk gewoon aan een longontsteking die niet serieus genoeg genomen werd. Ze heeft twee dochters (Anniek en Marie-Louise) die allebei single zijn. Ze heeft geen kleinkinderen. Maar ze heeft veel plezier van haar dochters, het zijn schatten van meiden die het onderling ook erg goed kunnen vinden, ondanks het feit dat ze heel verschillend zijn. Ze gaan zelfs af en toe samen op vakantie! Een dochter woont in Oirschot en de andere in Mierlo en ze ziet ze regelmatig.

Opleiding tot coupeuse-lerares in Den Bosch

Ze heeft in Den Bosch op school gezeten en heeft er de opleiding tot lerares gevolgd. Ze was altijd al goed in handwerken. Ze is coupeuse geweest en heeft voor de klas gestaan bij de huishoudschool, waar ze naailes gaf. Dat heeft ze tot haar 65^e levensjaar gedaan, ook al toen haar kinderen nog vrij jong waren. Dat was geen probleem. Ze werd vaak geprezen door haar leerlingen die dan tegen haar zeiden: 'U heeft zulke goede oren, u hoort werkelijk alles!'. Ze heeft er een mooie tijd gehad op school. Van huis uit heeft ze haar geduld meegekregen, iets wat goed van pas kwam als lerares. Op een keer kwam een leerlinge huilend naar haar toe. Ze had een klap gekregen van Pater Janssen, die godsdienstles gaf. Ze stond helemaal paf, het was zo'n lief meisje die nooit iemand een haarbreed in de weg legde! In de lerarenkamer ging ze vervolgens prompt niet naast hem zitten, waar iedereen nogal verbaasd over was. Op de vraag waarom ze niet naast hem ging zitten antwoordde ze: 'ik kijk wel uit, hij schijnt rake klappen uit te delen!'. De pater stond voor schut en heeft het daarna nooit meer gedaan.

Streepje voor...

Tijdens haar opleiding had ze vaak een streepje voor op de anderen. Iets wat in haar latere leven ook nog vaak gebeurde en waar ze niets aan kon doen. Ze kreeg vaak het verwijt dat ze wel zou hebben zitten slijmen maar dat was nooit het geval. Haar zus is om die reden uit de opleiding gestapt. Ze had bijna hetzelfde streepjes-shirt aan als haar zus, maar zij kreeg het verwijt eruit te zien als een zebra... En dat terwijl haar zus de hemel in werd geprezen! Ze pakte daarop haar spullen en vertrok, om nooit meer terug te keren naar school.

Haar broer woont tegenover

Op de foto staat zij onder Hr. Wim Legius. Ze zit iedere avond bij haar broer (Wim Legius) en dan kijken ze samen voetbal of doen iets anders gezelligs. Ze wonen tegenover elkaar in een aanleunwoning bij Sint Joris.

Theo van Bemmelen en restauratie sacristiedeur

Haar man, Theo van Bemmelen, kwam uit Leidsendam. Via de kerk is ze met hem in contact gekomen. Omdat in de oorlog alles kapotgeschoten was en er in de buurt geen goede timmerlui te krijgen waren moest hij hier naartoe komen om o.a. de kerk te repareren.

Hij is pas nog herdacht in de kerk waar hij een prachtige sacristiedeur heeft gerestaureerd. Hij heeft er lang aan gewerkt en is er enorm om geprezen en ook

gehuldigd. Er heeft een foto van in de krant 'Streekbelangen' gestaan en Omroep Oirschot heeft er een TV-uitzending aan gewijd.

Haar man was een enorm 'Pietje Precies' en heeft de deur inderdaad vakkundig hersteld. Er hangt nu nog een koperen plaatje op met zijn naam.

Haar man heeft daarnaast nog bij Smits Bouwbedrijf gewerkt in de Hoogstraat. Hij was er uitvoerder en moest de mensen er aan het werk houden.

Wat moet dat met die buitenlander?

De kapelaan van Gestel zag hun verkering niet zitten. Het was tenslotte een man van een ander dorp, een buitenlander! Hij kwam zelfs bij haar ouders thuis om haar de waarheid te zeggen en beval haar de trap af te komen om met hem te praten. Ze weigerde want ze zag de bui al hangen; dan zou hij onder haar rok gaan kijken als ze afdaalde. Ze trok zich niets van zijn bezwaren aan (hij was trouwens de enige die bezwaar had, haar en ook zijn ouders vonden de relatie prima!). Hij was een leuke en fijne man, een echte 'goeierd' voor iedereen. Aan de 'Heilige Eik' heeft hij haar ten huwelijk gevraagd. Zij zat in het laatste kerkbankje en hij vroeg haar zich om te draaien naar hem toe. 'Zo, nu zie ik Maria en jou tegelijkertijd, nu kan ik Maria meteen even vragen of zij mij aan jou toevertrouwt!' zei hij. Ze zal dit nooit vergeten en is vaak naar het bewuste bankje teruggegaan.

Met echtgenoot Theo van Bemmelen

Broertje en zusje van haar man vermoord door de Engelsen

In Brabant waren ze al eerder bevrijd dan in het Westen van het land. Net voor de bevrijding hebben de Engelsen nog net een broertje en een zusje (de twee jongsten) van haar man Theo doodgeschoten in Leidsendam. Er was een Duits vliegtuig neergestort en de Engelsen wilden geen pottenkijkers, er mocht dus niemand gaan kijken. Drie kinderen gingen echter toch stiekem kijken en werden neergemaaid door het geschut uit een Duits vliegtuig. Slechts één broertje overleefde het, na een verblijf in een Leids ziekenhuis van wel een half jaar. Hij is een boom van een kerel en een erg leuke vent geworden. De moeder van haar man is er nooit overheen gekomen. Ze had acht kinderen en had er nu nog zes over. Tot groot verdriet van haar

schoonmoeder zaliger kreeg één van haar dochters ook nog eens verkering met een Duitser tijdens de oorlog. Dat was natuurlijk grote schande. Ze wilde er later altijd nog over praten (ook over het verlies van twee van haar kinderen) maar iedereen werd het een beetje moe op een gegeven moment. Ze wilden het graag afsluiten en achter zich laten. Ze moest het dus zelf zien te verwerken. Ze is er toch 101 jaar oud mee geworden!

Rij-instructeur had andere plannen

Ze heeft wel een auto gehad, maar het was niet haar favoriet.

Over haar rijbewijs heeft ze twee keer moeten doen. Haar instructeur had een oogje op haar (en dat terwijl hij wist dat ze al getrouwd was) en wilde haar blijven zien. Hij wilde dus niet dat ze te snel slaagde en liet haar zakken voor haar theorie-examen. Hij wilde maar met haar gaan vissen maar ze weigerde pertinent, ze zou toch veel teveel lawaai maken en blijven kletsen zodat ze alle vissen zou afschrikken. Ze bleef altijd vriendelijk en beleefd, zelfs als ze opdringerige mannen moest afwijzen. En dat heeft ze vaak moeten doen...

Haar man was totaal niet jaloers door al die mannelijke aandacht. Hij wist dat ze toch altijd voor hem zou gaan.

Zelf huis gebouwd

'Uit armoe' (ze hadden geen rooie cent) hebben ze zelf een huis gebouwd. Dat ging gelukkig heel goed omdat haar man zo handig was. Ze kregen de burgemeester zelfs naast zich te wonen.

Bestuur

Ze is nog erg actief en zit in het bestuur van Sint Joris. Ze doet goed haar woordje tijdens de vergaderingen en laat niet over zich heenlopen. Ze is niet op haar mondje gevallen maar doet altijd alles op een heel vriendelijke manier. Iedereen kent haar hier en ze praat met iedereen. Een zeer sociale dame die ook veel problemen van anderen aanhoort en oplost.

Montagefoto: Wim Legius en Jeanne Legius- Van Bemmelen staan achter hun jeugdige zelfbeeld (Wim 3^e en Jeanne 2^e van rechts)

Hr. (Harry) Jansen - 1936

Oirlo

Hij is geboren in Oirlo, een kerkdorpje van 1800 inwoners dichtbij Venray. Voor hij bij Sint Joris kwam woonde hij nog zelfstandig in een ('veel te groot') huis. Zijn vrouw is vorig jaar juni aan keelkanker overleden en ze hebben hem aangeraden om hier naartoe te komen. Hij kan namelijk niet koken, nooit gekund ook.... Het bevalt hem prima hier, hij past zich makkelijk aan en is graag onder de mensen. Hij praat met iedereen.

Oorlog en spelen met wapens

In Oirlo is behoorlijk gevochten in de oorlog. Bij hen thuis waren Engels sprekende soldaten ingekwartierd (of het Amerikanen of Engelsen waren weet hij niet meer). Ze sliepen gewoon in de keuken op een laag stro. Als jongetje heeft hij veel met wapens gespeeld, die gewoon overal lagen. Hij herinnert zich dat ze patronen in spoorbielzen sloegen. Dat was natuurlijk levensgevaarlijk, als je per ongeluk op het slaghoedje zou slaan...

Bij hen thuis lagen achter hele stapels granaten. Daar speelden ze ook mee, ze maakten er kanonnen van. Zijn broer verbrandde zijn arm met het pulver. Zijnouders stonden doodsangsten uit maar konden hen niet de hele dag in de gaten houden. Hij komt uit een groot gezin van acht kinderen (vier broers en vier zussen).

Limburgse boer met lelijk pak!

Hij heeft zijn vrouw ontmoet tijdens een reis naar Oostenrijk. Hij zag haar en vond meteen dat ze er lief en jong uitzag. Het werd een romantische reis, ofschoon hij een hoop moeite heeft moeten doen om haar hart te veroveren. Ze vond hem eigenlijk maar niets, zijn pak was niet mooi en eigenlijk was hij een beetje een Limburgse boer, vond ze....

Zij kwam namelijk uit Hilversum en haar vader was accountant. Maar het lukte hem toch haar voor zich te winnen. Samen hebben ze daarna nog veel gereisd, vooral in Europa en met de auto. Ze genoten er van wandelen en lekker eten. De kinderen gingen ook altijd mee.

Zijn vrouw, op een mooi vakantieplekje

Trouwen, wonen en werken in Noord-Limburg

Ze trouwden en zij verhuisde naar Limburg omdat hij er zijn werk en studie had. Ze aardde er goed.

Hij heeft zijn akte MVN (wat nu MTS zou zijn) werktuigbouwkunde. Daarnaast heeft hij talen (Engels en Duits) gestudeerd. En nog een studie kunststoffen. Na zijn studie is hij naar Venlo verhuisd om het vak te leren. Hij heeft veel bij bedrijven in gereedschappen (vaak gedeeltelijk van kunststof gemaakt) gewerkt en redelijk goed verdiend. Zijn vrouw werkte ook, zij was stenotypiste en had een fulltime baan.

De Hajo's

Zijn hobby was muziek, hijspeelde drums en accordeon in een bandje (De Hajo's). Hij was autodidact en heeft zichzelf zowel het notenlezen als het spel bijgebracht. Ze hebben veel opgetreden op feesten, bruiloften en partijen. Hij verdiende er aardig mee bij en had dat destijds ook nodig als arme student. Het werd vaak laat en er werd soms veel gedronken. Hij bleef ook weleens zitten op school hierdoor... Soms zat hij bijna te slapen achter het drumstel. Hij heeft zo'n vijf jaar in de band gespeeld. Op een gegeven moment had hij er geen tijd meer voor, zijn werk en gezin slokten alle tijd op.

Als drummer bij de Hajo's

De alcohol vloeide vaak rijklijk...

In dienst (hij liggend voor de groep)

Eigenwijze zoon en flexibele dochter

Ze kregen twee kinderen, een zoon en een dochter. Zijn zoon is leraar economie in Rotterdam en zijn dochter secretaresse in Best. Hij heeft met beiden veel contact. Zijn zoon is wat eigenwijs en weet het altijd beter. Zijn dochter lijkt qua karakter meer op hem, ze past zich heel makkelijk aan.

Hij heeft een aantal kleinkinderen, hij kent ze niet allemaal meer bij naam, hij wordt nogal vergeetachtig...

Op een mooi vakantieplekje in Europa

Hr. Jansen voor zijn jeugdige zelfbeeld als drummer bij de 'Hajo's'